

Št. 075

AVGUST 2012

Številka prodajalca:



Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

NEKOČ SO BILA
POLETJA

KRALJI ULICE



Odgovorna in izvršna urednica:
Mirjam Gostinčar
Pomočnica odgovorne urednice:
Špela Razpotnik
Tehnična urednica:
Nina Vareško, pomoč Petra Kovačec
Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolič
Sodelavci uredništva:
Smiljana Bradonjič, Ana Breznik, Arne Gorjanec, Gregor B. Hann, Anica Kozjek, Peter Kvac, Roman Lasnik, Miran Možina, Jean Nikolič Marko Nakrič, Žigažaga
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Lektoriranje:
Mojca Pipan
Ilustracije:
Ban, Marijan Černigoj, Janne Karlsson, Nik Knez-posthumno, Laura Ličer, Damjan Majkič, Lea Mihalič, Severa, Tjaša Žurga
Fotografiji na ovitku:
Nada Žgank
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: info@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje --
Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

NEKOČ SO BILA POLETJA ...



foto: osebni arhiv

... je tema pričujoče poletne, lahkotnejše številke Kraljev ulice. Širši krog naših piscev in avtoric smo poprosili, da za bralstvo pripravijo prispevke z bolj ali manj osebno tematiko (kar je sicer ena značilnosti Kraljev ulice), ki naj se nanašajo na preteklost, morda na otroštvo, predvsem pa na spomine na poletne čase, kakršen je tudi čas, v katerem verjetno berete te besede. Nastala je zbirka z več kot tridesetimi prispevki; zgodb, risb, fotografij in ilustracij, ki je pred vami.

Skoraj vsi prispevki se vračajo v preteklost, zares v skladu z nekoliko nostalgično ubesedenim naslovom teme, ki – kot da – nam namiguje, da takih poletij, kot so včasih bila, več ni in ne bo. Precej prispevkov se vrača v otroštvo ali še pogostejše mladostništvo in zgodnjo odraslost avtoric in avtorjev, v odkrivanje in uživanje lastne samostojnosti, novih doživetij in izkušenj, nove svobode, pa čeprav ta ni brez problemov in brez občasne grenkobe. Večina prispevkov je precej osebnih in intimističnih, le dva ali trije se dotaknejo kakih takrat aktualnih družbeno - političnih dogajanj, vključujoč kontekst stare Juge. Saj poletje kot najbolj vroč letni čas morda res najprej spomni na počitnice, odklop, umik od družbenih tem. Pa naj tudi tokraten izbor prispevkov služi svojevrstnemu začasemu odklopu od naše politične realnosti tega poletja, ki se ga bomo morda spominjali po zakonu z zlovesčim imenom Zakon o uravnoteženju javnih financ. Še prekmalu se bo poletje nadaljevalo v jesen, ki jo bodo gotovo zaznamovali podobni novi zakoni (reforma trga dela in sistema upokojevanja), ki bodo najbolj prizadeli že zdaj najbolj ogrožene dele prebivalstva in posebej tudi ljudi, ki se združujemo okrog Kraljev ulice. Le en prispevek sega v (za avtorico osrečujočo) prihodnost, v leto 2015, in drugi govori o novo odkriti viziji globoko povezane srečne človeške skupnosti. Upanje je zelo človeško čustvo, prav kakor tudi nostalgija. Oba govorita o človekovi zgodovinskosti, o človekovem zavedanju časa in potrebi po tem, da bi čas smiselno »peljal« nekam »naprej«, pa čeprav trenutno širše dogajanje daje vtis, da v marsičem pelje »nazaj«, v položaje in pogoje, ki smo jih zgodovinsko že prešli. Ljudje se večinoma raje spominjamo prijetnih časov in dogodkov, in taki so pretežno tudi ti, opisani v zgodbah letošnje poletne številke. Ob tem pa ne kaže pozabiti na misel Dylana Doga, da so pogosto prav najlepši spomini tisti, ki nas lahko spravijo v najglobljo žalost. Kar pa seveda ni namen pričujočega izbora poletnih zgodb. Kralji ulice vam želimo čim lepšo drugo polovico poletja, veliko na novo pridobljenih prijetnih spominov in moči za soočenje z jesenjo!

Bojan Dekleva



REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA DELO,
DRUŽINO IN SOCIALNE ZADEVE

vsi drugačni
vsi enakopravni

[insp]

International
Network of
Street Papers



REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

Kazalo:

2	UVODNIK
3	TO SEM JAZ
4	NE DAJ SE, MLADOSTI MOJA, LJUBAVNICE, INES
5	Z MARJANOM ZA SAVO
6	MORJE, PRAVIJO, JE SLANO
7	TISTEGA PREČUDOVITEGA DNE
8	POČITNICE – BILO JE NEKOČ
9	NEKAJ UTRINKOV IZ ITALIJE
10	»1979«
12	NEKAJ CESTNIH
12	ANEKDOTE IZ PRODAJE
14	MLADOST, BLODNJAVA NOROST
15	IZGUBLJENE PRILOŽNOSTI
16	DOBRA STARA JUGA
17	SMOLNIK
18	ZVEZDNI UTRINEK POLETNEGA DNE
18	KAJ BI LAHKO JAZ REKEL O SVOJIH POLETJIH?
19	NAJLEPŠI ČAS LETA?
20	ASTRALNO POLETJE
21	KRALJ IN KRALJ
22	POLETJA VČASIH IN DANES
23	PUNCE, MORJE IN PIVO
24	KAKO SEM OSVOBAJAL SLOVENIJO
25	NEPRIČAKOVAN ODDIH NA SLOVENSKE OBALI
26	MOJ PRVI STIK Z MORJEM
26	PODPIRAM!
27	OTROŠTVO IN MORJE
27	SPOMIN NA POLETJE
28	ODSOTNO PRISOTEN
29	OGLASNA DESKA
29	SMS KOMENTARNICA
30	RAZVEDRILLO

To sem jaz:

MARIJA



foto: MG

Moj dan je sončen; ko vstanem, se skopam, potem pa se z ljubljenskom Benom odpravim na sprehod. Naredim zajtrk in grem pogledat še kozo in kokoši. Ko postorim vse našteto, nastopi čas, da se namenim na Kralje ulice.

Sama sem kot oseba zahtevna in resna, včasih pa tudi zabavna. Rada sem obdana z ljudmi, ki nimajo predsodkov glede tega, da sem Dolenjka. Poleg tega pa imam rada tudi dobro družbo, pri čemer je najbolj pomembno, da je ta zabavna. V družbi se namreč dobro počutim. Ko smo že pri tem - družba pri Kraljih je v enaki meri dobra, kot tudi zabavna.

Najlepše, kar se mi je v življenju zgodilo je, da sva z možem dobila otroke. Ravno zaradi njih je najin zakon še boljši in seveda trdnjši.

Za konec pa še razvedrilo: Zakaj Dolenjci nimajo psov? Ker imajo že Dolenjke, te pa lajajo huje kot psi.

To je vse za tokrat, ob priliki pa vam zaupam še kaj.

**SAMA SEM KOT OSEBA ZAHTEVNA IN RESNA,
VČASIH PA TUDI ZABAVNA.**

03
KRALJI
ULICE

NE STAVIM NA
DOMAČE ŠPORTNIKE.
WWW.BREZDOMCI.ORG

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR
tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

NE DAJ SE, MLADOSTI MOJA, LJUBAVNICE, INES

04
KRALJI
ULICE

Verjetno ste kupili ta časopis. Zunaj je vroče, poletje pritiska. Pojdite se ohladit, namestite se nekam v senco, pripravite si osvežilni napitek z ledom. Upam, da vam pomaga sapica, če že senca ne zadošča. In seveda ne pozabite na sončna očala ... Zgodbo posvečam svoji najljubši in edini sestri Ines. Vedno mi je stala ob strani in je moja najljubša prijateljica. Tudi ko jo kličem sredi noči in mi skuša dotolmačiti, da se ne vrti vse samo okoli mene. Ines je pri šestnajstih prestala operacijo tumorja na možganih. Svojo celo mladost se je borila z rakom. In uspelo ji je. Hvala bogu, še bo ob meni in še jo imam. Nekoč, v bolnici, me je žalostna vprašala: »Ali bom kdaj doživela fanta?« Ker sem bila najstnica in še zdaleč ne pisateljica, kakor sem danes, sem ji odvrnila samo: »Itak.« Danes ji z zamudo, pa vendar od srca, podajam svoj odgovor.

JUNIJ 2015, CERKNICA

Vroč poletni dan je, kot danes. Pred hišo se pripelje avto. Ines je letos končala s šolo. Pripeljala se je k babici na počitnice. Vse prijateljice iz otroštva so že nestrpno čakale nanjo. Zvečer bodo odšle ven. Komaj čaka! Naj vam povem še to; Ines je suhcena, vendar visoke postave. Ima sijoče modre oči in črne lase. Je zelo nežnega karakterja in se veliko ubada s tem, kaj drugi mislijo o njej. No, kot sem že omenila, zvečer odhajajo ven. Ana, Maja in Ines. Cerknica je majhno, majhno mesto. Posedajo v znanem lokalu in se menijo o tem, kaj bodo počele čez poletje. Vsi pravijo, da je (tovarna) Brest najboljša izbira, vsaj kar se zaslужka tiče. Ana in Maja se torej odločita za Brest. Ona pa bi kot ekonomistka lahko bila tudi vodička za turiste. In res se je zgodilo tako; Ines je dan za dnem vodila turiste po okolici in Cerkniškem jezeru. Avgusta je dobila skupino mladeničev, ki so opravljali zakasnele interesne dejavnosti na Fakulteti za matematiko in fiziko. Precej zadaj za njimi je zatopljen zaostajal Gašper. »Prosim, če se držite skupine,« ga je opomnila Ines. Gašper se je zagledal vanjo, kot bi jo prvič videl. Nemo je stal in buljil vanjo. Imel je občutek, da jo pozna že celo življenje. »Centum, Centum dišeč,« mu je pokazala na cvetlico, ki jo je držal v roki. »Ja, seveda. Ná, zate je,« je izjecljal Gašper. »Ali sem ti všeč?« Ines se je od srca nasmejela. Takoj sta se spogledala, kot bi bila največja zaljubljenca. Ko je bilo ogleda konec, jo je povabil na pijačo. Klepetala sta cele ure in se smejala. Izmenjala sta si številki in kmalu postala par. Ne smem pa pozabiti omeniti dogodka, ko je Ines prejela prvo plačo. Gašper je vstopil v njeno pisarno in ji pred vsemi izročil

darilce, srebrn uhanček, ob tem pa jo vprašal: »Si zadovoljna?« »Seveda.« Ganjena do solz sta objeta spet preživela lep večer. Gašper je prihajal z avtobusom in jo obiskoval. Nekajkrat je celo prespal pri njej. Skupaj sta se kopala, jahala konje, žurala ob večerih in najbolj smešno je bilo, ko ga je Ines vzela s seboj na gasilske veselice. Dobro je obvladala polko. Haha, saj ni res, samo preverjam, če mi sledite. Gašper je Ines zamolčal, da študira na Oxfordu. To ji je priznal šele zadnji večer. Ines je bila šokirana. »Torej sem bila zate samo avantura?« Oklofutala ga je, stekla stran in ga ozmerjala z idiotom. Gašper ni vedel, kam naj z vso svojo žalostjo. Ure in ure je sedel na tisti klopci. Imel jo je rad iz vsega srca, zato je upal, da si bosta dopisovala. Da bosta vseeno skupaj, pa čeprav na daljavo. Poletja je bilo konec in v Inesinem pismu je dobil vrnjen uhanček. Sesedel se je na tla in jokal. Ko se je odpravljaj na letalo, je pogledoval v množico, če jo bo morda kje uzrl. Skozi celo leto je obujal spomine in razmišljal o njej. Tudi ona ga ni in ni mogla pozabiti. Ines je diplomirala in Gašper je zaključil svoje šolanje. Ponudilo se mu je več različnih možnosti zaposlitve, Ines pa je že redno delala v neki firmi. Minila so tri leta. Gašper je nekajkrat sicer šel v Cerknico, vendar zaman, Ines namreč ni našel. Med tem časom je ustanovila podjetje. 18. 9., na rojstni dan Inesine mame, sta skupaj gledali poročila. Jedli sta palačinke in sledili oddaji. Bil je ravno prispevek o roži Centum. Unesco jo je uradno razglasil za ogroženo vrsto in jo dal zaščititi. Na vseh delih cerkniškega jezera naj bi postavili tablice z imenom te rože. Saj veste, gre za tiste table, na katerih so zapisani podatki o določeni rastlini. Slavnostna postavitve tabel oziroma odkritje teh naj bi se odvila konec tedna. Tudi mimo Gašperja informacija ni šla neopazno. Zdrznil se je ob spominu in kako mu je šlo na jok! Odločil se je, da se dogodka udeleži, morda mu bo to kaj pomagalo pri spominu na Ines. Tudi Ines se je ob gledanju utrnila solza. Odločila se je, da bo šla. Gašper je stal tam, v rokah pa stiskal uhanček. Ko so se vsi že razšli, je obstal. Zamaknjeno je buljil v cvetlico. Ines je sicer zamujala, vendar je prišla. Spogledala sta se. Vrgla sta se v objem in poljub. Stegnil je roko in ji vrnil uhanček: »Boš moja?« »Za vedno,« mu je pritrdila. Tako sta se poročila in imela tri otroke. Tako kot je zaščitena ta cvetlica, tako trdna je njuna ljubezen. Še danes. Mogoče mi Ines kdaj prinese to cvetlico. Verjamem, da prinaša srečo. Vse najboljše, suster!

Maja Klemenčič

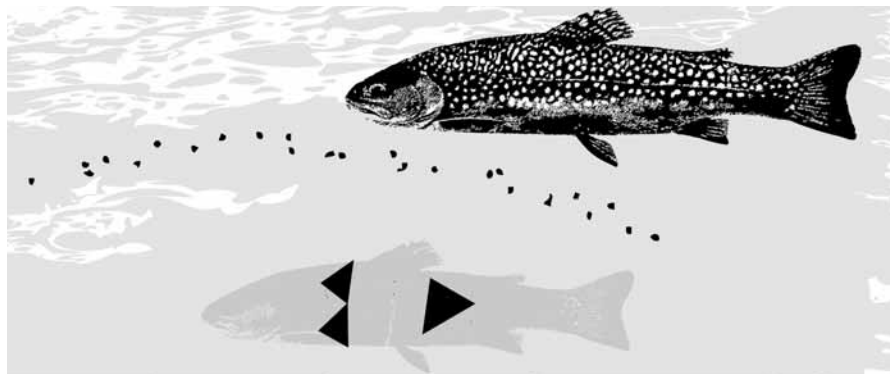


Tjaša Žurga

Z MARJANOM ZA SAVO

Z Marjanom sva neko soboto sedela pri kavomatih v Knjižnici Otona Župančiča sredi mesta in začela pogovor o poletjih, ki so nekdaj bila. Na pultu z informativnim gradivom sva vzela plakat z naslovom »Spremeni sebe, spremeni boš svet« in se pripravila, da na njegovi hrbtni strani skicirava načrt najinega pogovora. Bila sva brez pisala, zato je Marjan skočil k Jani sposoditi si njen kuli. Nazaj je prinesel kar dva, enega zame in drugega zase ter povedal, da je Jana ena zelo prijazna in prijetna knjižničarka, ter da sta zdaj kulija postala najina, ker da si ju bova kar prisvojila. Torej – hvala prijazni Jani in KOŽ-u!

Marjan je povedal, da je mnoga poletja preživel za Savo. Ne vem, zakaj se reče »ZA« za Savo in ne »OB« Savi. Morda zato, ker je ta kraj, imenovan Za Savo, tam nekje na koncu Ljubljane, za vsem drugim. Takrat, pred kakimi 45–50 leti je bila Sava še zelo čista; tu se spomina Marjana in mene, ki sva po letih vrstnika, ujemata. Marjan je živel v nekem bloku v Savskem naselju, bil je tako rekoč rojen ob Savi, pravi Savčan, in Sava je vendar center Evrope. In tja za Savo so se hodili vsi otroci in mularija, fantje in punce igrati, saj ni bilo kam drugam iti. A ne samo igrati, saj je bilo tam še marsikaj drugega za početi, tudi bolj resne reči, kot je bilo igranje. Seveda pa je bila voda sama po sebi velik izziv za plavanje. Marjan je povedal, da so včasih tam pri gostilni Kovač lahko Savo kar prebredli, česar ljudje verjetno danes več ne počno (ker je Sava preveč umazana). Eden od prvih Marjanovih spominov na Savo je bil, da so tam kadili srebot, ki ga je vsepovsod dovolj raslo. Potem pa sva prišla na ribolov. Mularija je ribe lovila v malih bajerčkih, nekakšnih vzporednih tokovih Save, kamor so zašle tudi ribe, te pa so lovili s pomočjo karbida. Tega smo mulci, očitno tako iz centra Ljubljane kot iz za Save, nabavljali (beri: kradli) na ljubljanski železniški postaji. Tam je bil, če se dobro spomnim, naložen v majhnih kovinskih zabojčkih na različnih lokacijah med peroni. Namenjen je bil železničarjem, da so ga uporabljali ponoči, ko so hodili okrog vagonov in jim pretrkavali kolesa in njihove osi, da bi preverili, ali so brezhibne in pripravljene za nadaljnjo vožnjo. Karbid so dajali v karbidovke, to so bile svetilke na karbid. Delovale so tako, da je iz majhnega rezervoarčka na karbid



kapljala voda, ta je sprožila kemično reakcijo, ki se je videla kot močno penjenje, v katerem se je sprožal plin z značilnim smrdečim vonjem, ki je svetlo gorel. Take karbidovke so za razsvetljavo včasih uporabljali tudi jamarji in rudarji. Fantje pa smo karbid uporabljali razen za namene razsvetljave še za povzročanje eksplozij. Karbid smo natlačili v kako kovinsko cev, posodo ali sod, pljusknili čez vodo ali nanj pljunili in posodo trdno zaprli. Čez par sekund je posoda z močnim pokom eksplodirala. Fantje smo imeli vsak svoje pripomočke, običajno na eni strani zaprte kovinske cevi, ki smo jim rekli možnarčki.

Marjan pripoveduje, da so ribe lovili tako, da so koščke karbida pometali v bajerčke, kjer se je začel peniti in brbotati, ena od posledic tega pa je bila, da so ribe omedlele in priplavale na površje, od koder so jih potem mulci pobrali. Vse to se je zgodilo zelo hitro, še preden so jih lahko opazili in ujeli savski čuvaji, ki so pazili, da ne bi kdo na črno lovil ribe ali odvažal savsko mivko. In kaj so nato naredili z ribami? Kar ob Savi so si zakurili ogenjčke in si ribe spekli. Ribe pa se je dalo še učinkoviteje loviti z možnarčki, s katerimi so povzročili podvodne eksplozije, ki so ribe ravno tako onesvestile.

Za Savo so bile tudi »tetiche«. Tako jih je v najinem pogovoru imenoval Marjan, ne vem pa, ali so jim tako rekli tudi takrat. To so bila seveda ženska bitja, v kopalkah, ki so se za Savo sončile, verjetno kopale, tudi preoblačile, skratka se nastavlale in razkazovale, soncu seveda, obenem pa bile zanimive tudi očem drugih tam prisotnih. Marjan mi o teh teticah ni veliko povedal, tako da domnevam, da so jih predvsem gledali, vsaj v bolj zgodnjem obdobju odraščanja, morda pa so jim kasneje tudi kaj nagajali ali stopali z njimi v kake stike.

Saj so se tam za Savo zadrževali vse do odhoda v vojsko.

Kot drugo znamenito točko poletij v mladosti pa je Marjan omenil še kino Sočo. Ta se je nahajal v na pol okrogli stavbi, ki jo je projektiral arhitekt Plečnik (imenovani Baragovo semenišče ali Akademski kolegij), kjer so bili tudi Pionirski dom, tečaji Jenkove plesne šole ter mestno plesišče. Tam je bil kinooperater (ali biljeter?) zelo prijazen stric Lojze, ki je otroke velikokrat zastopal spuščal v kinodvorano gledat popularne filme, ki so bili takrat partizanski ali pa o Winnetouju. Tudi jaz sem tam videl Winnetouja, v tej isti kinodvorani, kjer smo osmošolci gledali filme iz mladinskega filmskega abonmaja in kjer se je med fanti in puncami v temi marsikaj dogajalo (a vseeno manj, kot bi si želeli). Pogovor sva na tem mestu zaključila, ker sva kavi že spila in je bilo treba iti še delat, do enih, ko se knjižnica ob sobotah zapre. Rekla sva še marsikatero, medtem ko me je Marjan uvajal v prodajo Kraljev ulice. Šlo mi je kar dobro, a imam občutek, da so bili moji kupci predvsem Marjanove stare stranke, ki so morda navajene, da Marjan tam občasno koga uvaja v prodajo in so časopis pri meni kupile predvsem zato, ker so zraven videle Marjana.

Marjan in Bojan

MORJE, PRAVIJO, JE SLANO

06
KRALJI
ULICE

Kralj ulice si pravim, ker imam že precejšen staž, za cesto pa pravijo, da je dolga in široka, seveda kakor si pač to razlagaš. Ob spominu na poletje nehote podoživim čase, ko sem ostal na ulici. Bilo je ravno poletje in spal sem na klopici, na kateri sem kasneje tudi ostal. Večkrat sem se trudil, da bi se z nje vrnil nazaj v življenje, ampak nikoli mi ni zares uspelo. Ugotovil sem, da sem navzlic svoji pojavi slabič. Zakaj sem tako prepričan v to? Verjetno zato, ker nisem držal besede, ki sem si jo dal. Polne tri mesece sem zdržal brez pijače, potem pa končno podlegel skušnjavi. Zunaj je našigalo, vse je teklo od mene in kaj lahko rečem drugega, kot da me je močno zažejalo, vročina ali kaj. Odpravil sem se do trgovine, da bi kupil plastenko hladne Coca-Cole, ob čemer sem se sprehodil še mimo polic z vinom. Na blagajni pa me je kot strela z jasnega zaskominalo, tako močno, da se nisem mogel več zadržati. Moja kmečka trma mi je obrnila hrbet in še danes ne vem, od kod takšna hitrost. V enem samem sunku sem zdrvel od blagajne in zamenjal Coca-Colo za vino. V vrsti skorajda nihče ni opazil, da sem kam šel. Če pa pomislim na mladost, celo poleti ni bila kaj posebnega. Počitnic pravzaprav sploh nisem poznal, saj so me po ločitvi staršev skupaj z bratom Mirom namestili na kmetijo v Strugah na Dolenjskem. Dodelili so naju v rejo k stari mami, ki je imela manjšo kmetijo. Z njo smo se le stežka preživljali, okoliški kmetje pa so nas imeli za bajtarje. To seveda ni bil kak imeniten vzdevek, vse prej kot to. Zvenelo je bolj zaničljivo. Lahko rečem tudi, da se je za očetom izgubila vsaka sled, mama pa je bila popoldne zaposlena kot čistilka v Tobačni tovarni, dopoldne pa je čistila po stanovanjih premožnejših, ki so si to lahko privoščili, in je vsak vikend iz Ljubljane pritovorila dve vrečki živil. To je bil vsaj zame najsrečnejši del tedna. Nasploh smo živeli precej revno, zjutraj pred šolo sem dobil za zajtrk pečen jajček, v šoli sendvič, doma pa zelje in fižol. Tega se



zlahka naveličaš, še vedno pa je bolje kot nič. Le konec tedna so se na mizi pojavila kuhana rebrca (pol kile za vseh pet), pravo razkošje. To pa je bilo tudi vse, kar se mesa tiče. Končal sem šest razredov šole, pa še to po zaslugi stare mame, ki je ravnatelj v šolo nosila kokoši, da sem sploh naredil razred. Poletja smo, kot že rečeno, preživljali na njivi, ne spomnim se, da ne bi delali ali da bi se kje kopali. V bližini ni bilo kake reke, niti ne potoka, kopali smo se samo v lavorju in to v soboto. Verjetno me zato celo dandanes bregovi rek ne mikajo prav preveč. Šalili smo se približno takole: Okopal bi se samo v primeru, da bi skočil v štirno. Na morju še nisem bil, pravijo mi, da je slano, plavati pa ne znam. Najbolje se počutim tako, na kopnem, pa še tam so tla kdaj pa kdaj majava. Po pravici rečeno, sem s poletjem na splošno zadovoljen: klopce, sonce, pa hladna senca v parkih in mir. Tu in tam mi ga zagreni samo občutek neuspeha, spomin na dni ko sem hotel abstimirati, pa mi ni uspelo.

Kralj ulice Anton Pugelj

BIL JE DECEMBER IN MIMO STEKLA VAGONSKEGA OKNA JE KOT DUH BEŽALA MLAČNA POKRAJINA.
IZ NAD VRATI PRIBITEGA ZVOČNIKA JE PRINCE ZAVIJAL SVOJO CREAM IN ZAVESE SO SE TRESLE V RITMU.
PRETEGNIL SEM SI SVOJE KRČE IN SI ZAVEZAL OSVOBOJENE ALL-STARKE.
ŽE ...

AJVA ART

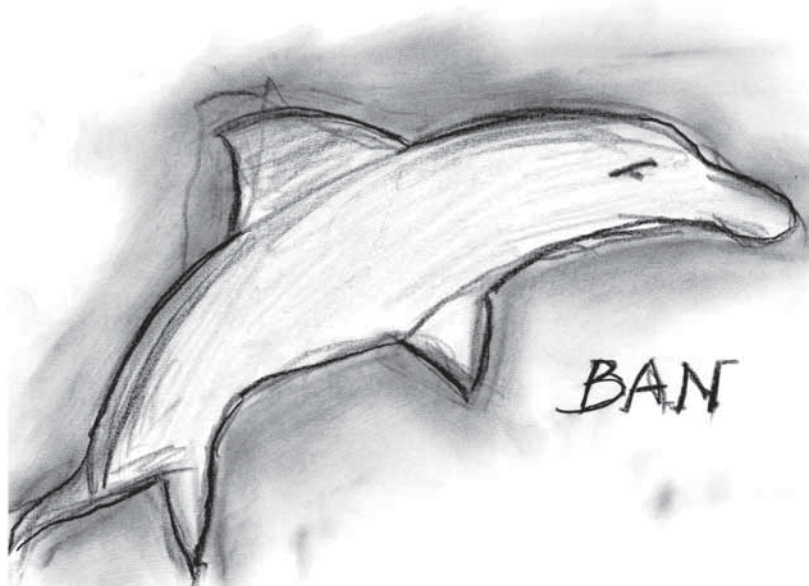
TISTEGA PREČUDOVITEGA DNE

Morje. Čisto. Z zrcalno dušo neba, prostrano modrega. Toplo. Piranske ozko tlakovane uličice. Hiše. Ozke, s prizidki iz vseh smeri. Roza, bele, modre, rumene. Bitja okoli mene, ne preveč ogromna gneča. Vreščeči galebi, svetlikajočih kril v globini morja. Njihov let, temne sence na moji duši. Glas divjine v krogih razvpitih kril. Mesečev zaliv. Skale. Sonce in kamnito ozadje preteklosti. Vonj soli. Rib. Vetrček boža moje telo. Noge se razvajajo v oceanu. Na licih nasmeh osvobojenega otroka, ujetega v utrip nesrečne neumnosti živečega. Toliko znanja, vedenja! Za prazen nič. Za nadaljevanje bolečega. Še in še in še. Moje morje. Svoboda me kliče v tvoj objem. Objem praocéana življenja. Plavala bi. Plavala do konca svoje boleti. Zlila bi se tam, kjer se nebo dotika tvoje blažene neskončnosti, harmonije; kot galeb, široko razprtih kril. Zlila bi se s teboj, ljubezen. Tvoj obraz pred menoj, obraz fantiča, z bolečino v očeh, enako ujetega, in njena naivna lepota v vodi ujetih odsevov žarkov sonca na gladini morja lesketajočih diamantov. In njegova senca, senca najine neizpete ljubezni. Ne da se popraviti, ponoviti. Tokrat ne! Ne moreva se nikoli več ujeti. Na križišču najinega viharnega korakanja skozi življenje časa. Nikoli več. Na križišču ne morem več ujeti tvoje elegantno ponosne hoje. Tvojih zelenih oči. Ujel si sonce. Takrat so tvoje oči, oči ujete zveri. Rumene, rumene! Ni te več, nikoli več. Ti si me znal ujeti v viharju življenja. In jaz tebe. Takrat ne, nisem zmogla več. Klical si na pomoč. Močno. Bila sem že na poti. Zjutraj služba, vsakdanjik nerazumevanja. Skozi moje oči so tekale tvoje solze in skozi tvoje so tekale moje, celo noč. V službi so mi javili, da te ni več. Vedel si, da sem noseča. Odšlo je za teboj, ti novembra, ono decembra. Piran. Bila sva skupaj. Kako si se ustrašil, ko sem se nagnila čez obzidje in opazovala tisto temno modro razburkano morje. Kako si zatulil! Vsi ste z menoj, čeprav vas ni ob meni. Z menoj ste! Z menoj korakate. Izbrala je življenje, zdaj ko to pišem, opazujem. Deveti maj, dan zmage, pravijo, jaz pravim dan osvoboditve. Trubači me spremljajo, tebe in mene, po dolgem času. Lepo je, pogrešam te, veš! Morje. Ocean. Piščančja bedra. Galebi vriskajo. Kurim, kot ponavadi. In on

z menoj. In tudi ona. Pečem ta bedra, bolj za njiju. Vem, da ne bom mogla jesti. Svoj delež sem namenila galebom. Morje me kliče. K sebi. Vstopim vanj. Plavam. Voda je topla. Lahkotnost boža moje telo. Luna. Nebo. Plavam na površju, absolutno umirjena. Absolutno umirjena z vso močjo ljubezni v sebi. In plavala bi, plavala. Odplavala. Čutim svod delfinov. Kličejo me. Močno in nežno. Zamenjala bi smer plavanja. Stopila bi ven, ne vem. On in ona me čakata. Ne slišita mojega klica. Vem. Moram. Čeprav ne, ne! Čutim jih, delfine, in točno vem, da ta moč klica, klica narave ne bo brez posledic. Končno prilazem ven. Iz vode. Tvoj prestrašeni obraz me priča na drugi strani. Prestrašen in besen. Noč sva lepo prespala vsak po svoje. Jaz v avtu, premočena, ti na plaži. Na koncu sva prespali skupaj z njo. V tistem toplém kotičku, v Piranu. Na travi, ob tisti klopici, kjer sva se ponavadi nastavljala soncu. Ko vsenaokoli brije burja, je tisti kotiček vselej brezveteren. Galebi. Bog, kako sta si podobna. In doživela sem! Tebi se kot ponavadi mudi in to ravno zdaj. Zdaj! Ko veš, da najraje plavam, ko sonce počasi, a zanesljivo pada v morje. Še dobro, da sem kujave nravi. Zavlačujem čas oblačenja in pakiranja nepomembnih stvari s Punte. In ravno

v odhajanju prihajajo. Oni, moji delfini, s katerimi sem se navezala sinoči, ko si se krepko razjezil. In koliko jih je! Eni že čisto blizu obale, drugi za obzorjem. Jata za jato, jata jato. Vsi hiteči so se ustavili. Sonce je počasi, a zanesljivo padalo v morje. Nikomur več se ne mudi. Delfini so tu. Z italijanske strani plujejo, skačejo in izvajajo akrobatske vragolije. Mama, oče in njihovi malčki, še učeči. Vse je onemelo, široko razprtih ust in z vesoljno podobo v očeh. Oni so tu, brez vprašanja, potnega lista, dovolilnice. Samo moja ljubezen tistega večera, umirjenost in stik, je bilo dovolj, da smo se srečali. Delfini moji, glasniki nikoli mrtve ljubezni. Izbrala je življenje!

Anastazia Om



POČITNICE — BILO JE NEKOČ

08
KRALJI
ULICE

Spominjam se dobro, kot da bi se zgodilo včeraj. Pisalo se je leto 1981, komaj smo zaključili OŠ in naredili sprejemce na gimnaziji. Bilo nas je pet in bili smo najboljši prijatelji (v smislu, da smo vse počeli skupaj). Skupne smo imeli za tiste čase običajne strasti, potrebe in sanje. Se pravi: motorji, punce in pivo. V tem vrstnem redu. Na veliko smo prosjačili sumničave starše, češ da smo že dovolj stari, da si organiziramo počitnice v lastni režiji. Po dolgem pregovarjanju so se nekako strinjali, čeprav so bili polni nenavadnih vprašanj, skrbi ter navodil. Seveda smo jim vse stokrat obljubili, samo da nas pustijo, in za tiste čase je bila to za nas velika stvar. Pričakovanja in vznemirjenost so kotirala najvišje, vsi pa smo se strinjali, da bomo poizkusili imeti kar lepo število romanc, tistih najlepših, ki trajajo krajši čas, so pa izdatno intenzivne ter zapeljive. Bili smo športniki, zdravi, testosteron je divjal v naših telesih in počutili smo se kot mali bogovi. Seveda nas niso pustili na Hrvaško, zato je bilo samoumevno, da se odpravimo v Slovensko primorje, kar se je kasneje izkazalo kot dobra poteza. Že tedne pred odhodom smo se pogovarjali samo še o motorjih in dekletih. Saj veste – čigav bolj potegne, kdo ima večjo končno, kdo bolje polaga ovinke in kdo bo spoznal lepšo in bolj simpatično punco. Bili smo polni pričakovanj, zato marsikdo med nami kak večer tudi ni zatisnil očesa. Na dan odhoda smo vsi zavzeto čistili svoje jeklene konjičke in se še zadnjič posvetovali o načrtu potovanja. Na vrhu Črnega Kala smo zavohali morski zrak in točno tam smo se že prestavili v drugo dimenzijo. Tekmovali smo, kdo bo prej zvozil nevarne ovinke, in velikokrat smo v svoji mladostni vihravosti ter naivnosti popolnoma pozabili na varnost. Bog ne daj, da nas v tistih trenutkih vidijo starši. Denarja nismo imeli veliko, zato smo se odpravili v kamp, ki je bil tiste čase počitniška meka za večino mladih, ki so prihajali večidel iz sosednjih držav. Sporazumevali smo se v polomljeni angleščini in vse je bilo lepo in prav. Po hitri in površni namestitvi so naši dnevi padli v prijetno lenobno rutino. Dnevni meni se je zreduciral na sladoled, pico ter pivo ali dva. Zvečer smo se neskončno dolgo tuširali, pedenali in se odpravili v disko, še prej pa smo naredili obvezno turo po domačih pubih. Povsod je zvenela glasba, luči so do onemoglosti utripale in v toplem nočnem zraku se je iskriilo. »Do you speak English?« je bil najpogostejše izgovorjen

stavek. Največji frajerji in Casanove so bili seveda Italijani, ki so za razliko od nas imeli polne denarnice in najnovejše motorje. Bili so kapitalisti, mi pa samo ubogi otroci komunizma. Z zavistjo v očeh smo jih opazovali, kako so nam pred nosom odpeljali najlepše punčare. No, tudi nam ni šlo slabo in v tistih sladkih trenutkih sem si srčno zaželel, da bi te počitnice trajale večno. Cela obala je bila nekako naša. Vsaj tak občutek smo imeli in tudi z domačini smo se dobro razumeli, kar je bilo za tiste čase sila pomembno. Če si jim bil simpatičen, si imel povsod odprta vrata in zaščito pred kakšnimi ljubosumnimi Angleži. Dneve smo začeli ali končevali na plaži, kakor kdo. Tisti, ki ni spal z nami, se je primajal dopoldne in na široko razlagal, kako lepo se je imel s tisto bejbo, mi pa smo si lahko zamišljali in delali načrte, s katero bomo poskusili srečo danes. Dobivali smo se na piranski Punti, veter je prijetno pihljal, visok cerkveni zid v ozadju pa nam je nudil nekakšno svetniško oporo. Plavali smo daleč na odprto, skakali v vodo, se na veliko nastavljali sončnim žarkom, ki takrat niso bili tako smrtonosni kot danes. Sama debelina naših denarnic nam je narekovala tempo in število dni, ki smo jih garali v tistem poletju. V glavnem smo se držali skupaj. Vedno pa smo imeli čas za skupino deklet, ki so se dobivale na istem mestu kot mi. Včasih smo odšli na rob nudistične plaže v inšpekcijo in se krohotali do onemoglosti, kadar je komu po nesreči stopil pred zvedavimi očmi nagev. Najlepši pa sta bili tista topla brezskrbnost in samozavest, ki sta nas obdajali po kakšnem uspešnem zmenku. Prekmalu so se počitnice začele spreminjati v čas za odhod domov. Vsak dan je kakšen na novo manjkal pri tisti cerkvi. »Kje je Jan?« »Odšel je že včeraj,« so mi odgovorili. Tisti dan sem se tudi sam odpravil v Ljubljano. Tisto poletje je ostalo v mojem spominu kot eno najlepših počitniških dni. Čeprav sem bil kasneje v življenju na veliko znanih in res prelepih peščenih plažah s svetlo modro morsko gladino, moram priznati, da mi še vedno daleč najboljše občutke zbujata naša slovenska obala. Še dandanes, ko sem že pošteno v letih, se za kakšen dan s prijateljico odpravim v Piran. Ni ga boljšega. Morje imam tako rekoč pred pragom in samo tam zares uživam in zaživim.

Robert I.

Tjaša Žurga



NEKAJ UTRINKOV IZ ITALIJE

Roberto je bil pred 22-imi leti za kratek čas moj fant, ki pa je hotel postati tudi moj mož. A bila sem premlada in preambiciozna. No, ni bil čisto pravi fant, a najbrž ne razumete. Bil je prijatelj, ki me je pač popeljal malo po Italiji. S prijateljico, s katero sva bili skupaj na počitniškem delu v neki gostilni v Piranu, sva na poti domov v Bernardin zaštopali rdeč italijanski športni avto. Ustavil nama je skoraj tridesetletni Roberto iz Trsta. Menda sem mu bila takoj všeč, sama pa ga tedaj nisem marala niti za prijatelja. Vsak dan je hodil v gostilno in moledoval, da me odpelje domov, dokler nisem popustila in res pristala na to. Včasih sem mu pod roko dala kako palačinko, tako da lastnica gostilne tega ni videla. Nekako sva se sporazumevala v angleščini, angleški slovar sem ves čas nosila poleg. No, in lepega dne je Roberto prišel na idejo, da me malo popelje po Italiji. Zaman sem mu dopovedovala, da imam namen iti sama z InterRailom po Evropi, ker sem zaslužila dovolj, da bi si to privoščila. On pa je še vedno vztrajal pri tem, da odpotujeva po Italiji z njegovim hitrim športnim avtomobilom. Mahnila sva jo torej na počitnice. Spominjam se, da sva se ustavila v San Marinu, kjer sem občudovala prav vse, kar je bilo tam. Ustavila sva se tudi pred izložbo, polno različnih ur. Zagledala sem se v čudovit primerek, ki sicer ni bil zlat, je pa zagotovo bil nekaj posebnega. Roberto me je poslal naprej, in ko sva se spet dobila, je iz žepa potegnil ravno to uro. Tega sem bila tako vesela, da se dogodka še dandanes spominjam veliko bolje kot uniformiranih vojakov, s katerimi sem se fotografirala. Nadaljevala sva s potovanjem in med drugim sva se ustavila v neki piceriji, kjer sem naročila »štiri letne čase«. Neverjetno, a tega okusa še danes nisem pozabila, kot tudi ne notranjosti lokala. Za tiste čase je bil prav nevsakdanji, v primerjavi s poplavo današnjih picerij je bil prostor domiselno obdan s kamni, ki so bili vzdani v steno. Mislim, da sva na tej poti enkrat celo prespala v avtu, in sicer na nekem travniku blizu gozda. Midva torej brezskrbno drnjohava sredi narave in to vse do jutra, ko se Roberto zgrozi. Spomni se namreč, da je tam nedolgo nazaj serijski morilec napadal pare v avtomobilih. Še nič kolikokrat se mi je opravičil zaradi tega, meni pa je ostalo v živem spominu kot kak scenarij za prepričljivo grozljivko. Najlepše je bilo v Firencah. Ko sva si že ogledala večino znamenitosti, je Roberto vztrajal, da nek slikar (teh je ob bregovih reke še preveč) naslika mojo karikaturu. Po dolgem moledovanju sem pristala. Sliko sem imela dolga leta obešeno na vratih svoje sobe. V ustih sem imela veliko marjetico, drugače pa poudarjene oči in trepalnice, obraz pa izrazito podolgovat. Ta slikarček me je res zadel in slika je bila dejansko smešna. V Firencah se je najino popotovanje tudi končalo, Evropa pa me je še čakala. Vendar je to že druga zgodba. Roberto me je v Trstu pospremil na vlak, tam me je tudi prosil, naj mu pišem, a razglednice ni nikoli dobil, kot tudi ne domači, za kar mi je še danes žal. Mladost je še najbolj podobna norim gobam. Na svojih potovanjih sem se nemalo krat znašla v nevarnem ali brezupnem položaju, a se je na koncu vse lepo uredilo, ker sta me moj angel varuh in šesti čut vodila po varni poti.

Tudi vam želim srečno pot, kjer koli že boste.

Barbara Jozelj



09
KRALJI
ULICE

Ljubezen

Predolgo sem čakala nanjo,
zaman verjela v njen obstoj,
prepričana bila, da mi pripada,
da kmalu zaužila ves bom njen opoj.
Za večno se povzpela bi na njena krila,
kot rajska ptica do nebes bi poletela ...

A minevale so dolge zime in poletja,
in samota je ostala trajno zlo.
S plaščem je bridkosti me ovila,
edine sanje v moro spremenila,
se kot sol je vtrla v mojo rano,
ter pustila krvaveti jo brezupno ...

Prekletstvo njene iluzije me je pogubilo,
mi upanje in vero vso je zaplenilo.
Duša zdaj brez cilja tava v plamenih,
se za živo ne za mrtvo več ne zmeni,
in življenje le kot breme trpko
je obstalo na utrujenih ramenih.

Gwen

»1979«

PROLOG:

Kuhalo se je v naši bivši Jugoslaviji že nekaj časa, ne da bi narod vedel za to! Od starih komunistov, ki so hoteli vse le zase, do naprednih ljudi, ki so hoteli predrugačiti sistem, saj tako več ni šlo naprej. Zadolžena država ni imela več izhoda, kot da uprizori tragedijo, kjer bi bil izid enak kot:

»Mami, meni je pa ušlo v hlače!«

LETO 1979

Bil je mlad fant, ko se je podal na pot, katero mu je »žal« začrtal zakon – služenje vojaškega roka. Cilj ali najhujša možna destinacija – BEOGRAD! Rok trajanja »18« mesecev (žal se to ni zgodilo).

Zaradi izkušenj v borilnih veččinah (od njegovih 6-ih let, pa do 18-ih) so ga dodelili v najelitnejšo enoto v vsej bivši Jugoslaviji, »zelene baretke«, specialno enoto za posredovanje v miru in vojnem stanju. Od staršev se ni poslovil, niti od dekleta, ki ga je takrat ljubil, saj so bili ukazi jasni. Odšel je, ne da bi kdo vedel, na letališče ter po dveh urah pristal na beograjskem letališču, kjer so ga že čakali s prevozom do kasarne na Batajnici nad Beogradom. Običajni novinci njegove starosti so dobili le po 15 mesecev služenja »domovini« (bomo rekli – njegova napaka). Torej, postal je zelo cenjen. Napredoval je kar za nekaj stopničk po lestvici navzgor in postal vodja skupine za interventne posege v Jugoslaviji in izven. Po letu dni so se stvari pričele slabšati in celotno enoto so preselili v bližino srbsko-kosovske meje, da bi, v primeru izgrediv, nadzorovali območje in tudi če bi bilo treba posredovali. Nemiri so se pričeli stopnjevati.

LETO 1980

Pripadniki SPEC-a, stacionirani v Prištini, so živeli kot v raju. Ničesar jim ni manjkalo. Prebivalci so živeli v prepričanju, da jih varujejo, toda kako so se motili. Hudo! Vsi ilegalni Kosovčani so v nočeh, ko je že vladala policijska ura, lepili protisrbske letake, pisali grafite, da naj Kosovo postane samostojna država, saj so se resnično lahko počutili, kot da so pod okupatorjem. Hkrati pa so prebivalstvu zagotavljali, da se bo to v kratkem tudi zgodilo. Po nekaj mesecih »pristnih in prijateljskih odnosov« med Srbi in ljudstvom Kosova je prvič prišlo do množičnih demonstracij v Prištini in okolici. Takrat je dokončno »POČILO«. JNA zasede vse strateško važne točke na meji Srbije in Kosova ter izvede diverzantske akcije na ključne cilje kosovske infrastrukture. Kosovo je bilo odrezano od ostalega sveta, tako mobilno kot tudi z zvezami. Vzpostavljena je bila samoilegalna zveza s Tirano v Albaniji in še ta preko premičnega centra za obveščanje. Vse demonstracije in demonstrante so drastično zatirali in odvažali (skrivoma! – čeprav se je vedelo ...) tudi trupla nedolžnih.

LETO 1981

V Prištino prihaja humanitarna pomoč z raznih koncev sveta, vendar jim srbske sile ne dovolijo vstopa na »okupirano ozemlje«. Podhranjeni otroci brez staršev, pogrešanih v demonstracijah, se plazijo po umazanih prištinskih ulicah, brez pomoči, sami, s solzami v očeh, iščejo pomoč, ki nikjer je ni ... SPEC dobi preko šifrirane zveze sledeče:

»NAREDBA«: »ELEMINIRATI POD HITNO MINISTRA UNUTRAŠNJIH POSLOVA KOSOVA I METOHIJE SUTRA U 9:11 ISPRED MINISTARSTVA-STOP.«



Lea Mihalč

SPEC je v pripravljenosti v roku ene ure po prejemu ukaza, tj. 23 ur do izvršitve! Mladi fant se je odpeljal z dvigalom v dvanajsto nadstropje poslovne zgradbe. Ob polnoči se je, ob jasnem zvezdnatem nebu, premikal po terasi stolpnice, kot prikazen iz nekega horror filma, zamaskiran v popolni bojni opremi. Odložil je nahrbtnik poleg ograje in iz njega izvlekel več, skrbno zavitih, delov ostrostrrelne puške na en naboj. Čez nekaj trenutkov se mu je neslišno pridružil še pomočnik merilec. Odvila sta vse sestavne dele puške in jih, z natančnostjo kirurga, brezhibno očistila. Potrebe po tem dejanju ni bilo, samo rutinsko delo, ki jima je bilo v krvi. Pripravila sta ležišče za trinožnik, na katerega bosta pritrdila puško, ko bo prišel pravi trenutek. V torbi je bil tudi manjši zavoj. Ko ga je fant odvil, se je prikazala miniaturna hladilna skrinjica, v njej pa, ko jo je odprl, z ležiščem iz stiropora, štirje ledeni naboji z jedrom iz čistega cianida. V primeru napake, da bi slučajno tarčo samo ranila, bi se led stopil in cianid bi prešel v kri žrtve in to bi pomenilo dokončno in absolutno smrt.

Pomočnik merilec je pomagal postaviti trinožnik na pravo mesto in skupaj sta pritrdila puško v zato pripravljeno ležišče. Nato je pomočnik, s pomočjo svojih naprav, preveril pot krogli, izračunal smer vetra po meteorološki napovedi za tisto jutro in naravnal podnožje. Vse po pravilih, ki jih je znal na pamet. Fant si je, za tisto vročo noč, postlal z navadno vojaško odejo, legel in v trenutku zaspal, kot se za izurjenega borca spodobi. Ob sedmih zjutraj se je samodejno prebudil, kot da bi imel v glavi vgrajeno najnatančnejšo satelitsko vodeno budilko. Naredil je svojih običajnih jutranjih petdeset sklec, vstal in vzel iz nahrbtnika termo steklenico in naredil par krepkih požirkov vroče kave, mešane z energijskim napitkom. Stopil je k ograji in v roke vzel profesionalni digitalni daljnogled, ki je imel možnost fotografiranja in shranjevanja videoposnetkov. Ko je pogledal skozenj, je imel pregled čez celotno območje, preko 1200 metrov, kjer se bo zgodilo neizbežno. Skozi daljnogled je pregledal in posnel celotno področje okoli ministrstva za notranje zadeve Kosova. Posnel je tudi vse območje okoli sebe, za morebitne zasilne izhode v primeru, če bi šlo kaj narobe, toda to se ni smelo in se ne bo zgodilo. Njegov načrt je bil izdelan v manj kot desetih urah in to do potankosti. Bil je pacifist od glave do peta, za kar se lahko zahvali vzgoji svoje matere, kateri so med II. sv. vojno odpeljali očeta v

koncentracijsko taborišče in ga ni več videla.

»Ne ubijaj« je ena od božjih zapovedi, toda braniti moraš svoje življenje in življenja nedolžnih.

Vse posnetke je shranjeval na pomnilniški kartici, shranjeni v daljnogledu. V pomnilnik vgrajeno, v samem daljnogledu, pa je shranjeval samo tisto, kar mu je bilo ukazano.

URA: 8:30

Merilec je znova preučil in zabeležil smer strela ter preveril hitrost in smer vetra. Oba sta bila hladnokrvno mirna, nobene nepotrebne kretnje, pogovarjala sta se z dogovorjenimi znaki rok. Pobral in zložil je odejo, jo položil pred seboj na tla, kjer naj bi v ležečem položaju napravil nekaj, za kar je bil s srcem proti in v kar ni verjel.

URA: 9:00

Skozi daljnogled svoje puške je pregledoval območje, sedaj že določene oddaljenosti 1250 metrov. Vse mirno. Na vogalu ministrstva se je zbrala gruča, kakih 150 do 200 ljudi, očitno veseli, v pričakovanju, da bodo končno dobili svojo državo. Sedaj bo njihov minister poskrbel za svoj narod.

URA: 9:02

Prihod poveljnika SPEC-a na teraso stolpnice, kjer sta ostrostrelec in merilec zavzela položaj. Za njim sta stopala še dva iz posebne zaščitne brigade. Ta dva sta zavzela južni in severni del, za morebitni protinapad. Opremljena sta bila s hitrostrelnim orožjem, tudi z dometom preko 500 metrov. Navkljub nasprotovanju merilca, češ, motili boste strelca, so se brez besed namestili tako, kakor jim je bilo ukazano. Poveljnik se je udobno namestil izza naše dvojice in srepeče gledal preko svojega daljnogleda na prizorišče zločina. Fant je pokazal z gesto rok, naj se ne govori, ter da če še kdo izreče eno besedo, bo vstal in odšel! Poveljnik mu je dal prav in ostalim pokazal gib, kot da reže vrat! Našemu snajperistu se je kljub izvežbanosti dvignil adrenalin v pričakovanju neizbežnega. Kljub temu je pripravil zaklep orožja na »odprto« in segel po hladilni torbi.

URA: 9:10

Njegov daljnogled je pred vsemi ostalimi zaznal premike daleč na obzorju. Preko 2000 metrov daleč je seglo njegovo oko in opazil je modre in rdeče luči na spremljevalnih vozilih, ki so vozili pred in za ministrovim oklepnim mercedesom. Vozili so zelo počasi, mogoče 10, 15 kilometrov na uro. Videl je veliko ljudi ob aveniji, po kateri naj bi prišel minister naravnost na pot smrti krogli! Kolona vozil se je zaustavila. Velik in dolg mercedes se je zapeljal nekaj metrov naprej, do vhoda v poslopje, tišina, kot da bi zrak izparel. Iz ostalih vozil so poskakali pripadniki kosovskih varnostnih sil, lahko bi rekli kot reinkarnacija SPEC-a, ter obkrožili ministrovo vozilo. Fant je z zanimanjem opazoval dogajanje, potem pa, s kotičkom očesa, zasledil premike na sosednjih zgradbah.

Ministru so odprli vrata in počasi je izstopil iz vozila ter pričel pozdravljati zbrane ljudi, kateri so ga glasno pozdravljali. Ob dvigu desnice v znak zahvale je pričel hoditi proti vogalu stavbe, kjer je bil vhod v ministrstvo ..., fant ga ima na muhi oz. na »komarcu«, tak je bil tudi fantov vzdevek, toda fant še ne sproži!

URA 9:11

Poveljnik stopi k fantu ter mu nameri cev svojega revolverja na tilnik in mu šepetaje reče:

»PUCAJ ILI ČEŠ BITI UPUCAN!!!!«

Fant pogleda merilca, ki mu da znak za start in še dodatne kretnje samo njima znane, češ, vem, kaj bova storila. Nameri na tarčo, iz posode vzame naboj, ga vstavi v ležišče na puški.

Jani Zupan

Praznujem

Brez ficka, brez prebite pare
praznujem svoj rojstni dan,
kot dež se jočem,
pa sveta jeza me grabi:
Zakaj sem zaznamovan?

»Spakiraj čustveno prtljago
in pazi, da ne poškoduješ
že tako ranjeno srce!
Saj veš, štimunga svobode
je sol življenja,
je darilo neba, zlati prah noči,
so solze, ki za tvoj praznik
sipljejo gorje.«

Imam polne gate smeha
ob veseljačenju s prijatelji,
le korak od raja sem se zakadil.
S figo v žepu s cekini rožljam.
Snel bom rešetke z okna
in na polico rože posadil,
svečko prižgal za svoj rojstni dan.

Požvižgam se na
tisto srečo, ki tovari polne žepe
sladkega, zlaganega gorja.
Od milijonov se človeku zavrti,
poka po šivih, ledeno se smehlja,
glavo v peskovnik tišči,
obupno praznega srca.
A na vsa usta
Hudič se mu reži.

Nezadržno drvim v grški scenarij,
ljubezen in bolezen
me držita za vrat,
z beraško palico
mavrlico narišem,
jo z zvezdnim prahom posujem
in grem med travne bilke spat.

Katarina Kalaba

NEKAJ

cestnih

POMAHAJ V SLOVO

Pomahaj v slovo,
s polnim trebuhom,
v topli postelji.

Pomahaj v slovo,
lačnemu, premraženemu,
delavcu brez službe, plačila.

Pomahaj v slovo,
namerno prezrti žrtvi.

Tudi ti si država,
ne spreglej.

Anastazia Om

ALKOHOL, LE KDO BI TE LJUBIL?, 10. DEL

Soočiti se z nezmožnostjo živeti brez alkohola je kot potovanje skozi najglobljo temo, brez kakršne koli možnosti izhoda na svetlo, kjer je mogoče vse. Tudi življenje brez alkohola. Moram vas pomiriti. Nekako mi je vendarle uspelo ne kloniti, to se pravi, da nisem spil niti kapljice alkohola. Ampak to je bil šele prvi vikend. Dva dni izven bolnišničnih zidov, pa sem se skoraj napil! Kako bo šele, ko bo zdravljenja konec? Torej je imel zdravnik, ki me je sprejel, prav, ko je menil, da sem izgubljeni primer in me bo alkohol stal življenja? Ko sem se v nedeljo vrnil v Begunje, je seveda takoj sledil alkotest. Pred tem sem se v Lescah dobil s sopacientom, ki sem ga mislil malo povleči za nos, saj sem že, ko sem ga klical, hotel reči, da sem se ga napil. Očitno je, ker sva se med

zdravljenjem dobro spoznala, to od mene tudi pričakoval. Dobro pa, da tega nisem storil, saj bi sicer moral peš do Begunj. Kot sem že rekel, naju je čakal alkotest, ki sem ga opravil, saj sem napihal 0.00. Predstavljajte si moje zadovoljstvo ob pogledu na tisti merilec. Priznam, bilo je malce grenkega priokusa, saj sem vedel, da sem moral ob tem preseči samega sebe, da mi je to uspelo. Bitka je dobljena, ampak le kje je konec vojne? Seveda pa boja s samim sabo nisem zamolčal terapevtki, ki je to ni presenetilo, ampak je bila kljub temu zadovoljna, da nisem popustil. Njeno pričakovanje je v meni spet zbudilo nezaupanje, saj si je verjetno mislila: »Saj, klošar, le kako naj bi mu uspelo?« Mogoče pa je šlo zgolj za moje predsodke, ki so pač imeli že omenjeno osnovo. No, kakor koli, predlagala mi je zdravljenje z zdravilom Revija, ki naj bi ubijalo željo po alkoholu. Ker pa gre za zelo močne tablete, ki udarijo na jetra in ledvice, sem moral najprej na pregled k internistu. »Fino,« sem si mislil. »Eno zlo bom zamenjal z drugim.« V resnici sem dvomil, da bi moja jetra prenesla Revijo. Izkazalo pa se je, da dolgoletna zloraba alkohola le ni toliko načela jeter, da ta ne bi prenesla Revije. Preden sem začel terapijo, so me obhajali dvomi, predvsem zaradi njenih stranskih učinkov, pa tudi dejstva, da bom terapijo lahko izvajal le eno leto, največ leto in pol. Kaj pa potem? Kako bom ostal trezen brez Revije? Naj si najprej uničim jetra in ledvice, samo da se potem ne bi zapil?! V tistih trenutkih so me obhajale misli o prekinitvi zdravljenja in želja po tem, da zapustim ta od boga pozabljeni kraj ter odidem v trgovino po liter vina. Ampak tega nisem storil!

Marko Nakrič

MOJA ŽENA KMETICA

Ima nekaj obdelovalne zemlje. Traktorja sicer nima, ampak ga tudi ne rabi, ker ima najraje pijančke in cigane, da ji delajo. Moja žena ima dobro srce in se svojim delavcem vsestransko razdaja. Ko bo padala toča, bo prav po kmečko depresivna. Kar ne bo potolkla toča, bo vzela suša in zajci, ki jih bodo našeli kar v najbližji gostilni. Če bo bližnji kmet pojedel kakšen napačen tableť,

bo zakurblal svoj traktor, montiral ustrezne priključke in iz vzornih Štepanjskih vrtičkov naredil Hyde park oziroma podlago za normalne rastline, kot je npr. indijska konoplja in makedonski mak. Semena bodo zrihtali Štepanjski pijančki, ko bodo šli na ekskurzijo v Amsterdam. Jaz pa se počutim kot F-16, ki v nizkem letu preletava Fuzine, Štepanjsko naselje in Rakovo Jelšo.

Kavica

ANEKDOTE IZ PRODAJE

VIVA LA SCOTIA!

Ko sem neki dan prodajal na svojem običajnem mestu, je v nekem trenutku mimo mene začela hoditi procesija moških v kiklah oziroma kiltih. Ker nisem poznal razloga te invazije Škotov, sem bil nad tem zelo presenečen. Šele kasneje sem izvedel za tekmo med Škotsko in Slovenijo. Rezultata sicer še danes ne poznam, vendar sem po njihovem obnašanju domneval, da so zmagali oni. To mi je potrdil eden od njih, ki je pristopil in me vprašal, kaj držim v rokah. Sicer se mu je dozdevalo, kaj ponujam mimoidočim, in ko sem mu to potrdil, ga je zanimalo, če sem res brezdomec, saj sem bil dokaj urejen. Povedal sem mu, da sicer imam streho nad glavo, ampak da je prodaja Kraljev poleg socialne pomoči moj edini vir dohodka. Moj odgovor ga je za nekaj časa spravil v fazo razmišljanja, nakar je iz žepa izvlekel denarnico in mi ponudil 20 € z besedami, da se itak vrača nazaj na Škotsko, kjer je uradna valuta funt. Ni pa hotel tega denarja zapraviti za kake nesmisle, ki bi se naslednji teden tako ali tako znašli v smeteh. Vzel sem denar, saj so ga njegovi kolegi že nestrpnostno klicali in ker se je zavedal njihove neizmerne žeje, se je zbal, da bo zmanjkalo piva zanj, tako da je veselo odhitel. Pa naj še kdo reče, da so Škoti škrti!

Marko Nakrič

SREČKO KATANEC

Med prodajo Kraljev si ne morem kaj, da ne bi ogovoril kakšne *slavne* osebnosti. Čeprav Kralje prodajam le pred trgovino, ter pred mašami, po cesti ustavi in le znane osebnosti. Ta mesec je mimo Hoferja v Murglah prišel Srečko Katanec. Na moje vprašanje, koga zdaj trenira, mi je hudomušno odgovoril, češ, kaj ne vidim, da samega sebe (zaradi bergel). Ker sem vedel, da ne mara novinarjev, mi je na vprašanje, če bi se slikal z mano, odvrnil, da ni s tem nič narobe, ker pač nisem novinar. Po slikanju pa sva se zapletla še v krajši klepet. Name je skratka naredil pozitiven vtis.

Stripi

KAZEN

Starejši moški se je z biciklom peljal v napačni smeri. Ko se je pripeljal do mene, mi je iz rok vzel Kralje ulice in jih vrget ob tla. Na bencinski malo naprej je stala policija, ki je ni videl. Ustavili so ga in mu napisali kaznen, jaz sem se mu pa smejal.

Ciril Oman

PONIŽAN

Kot po navadi sem prodajal pred Mercatorjem v Kosezah. Imel sem dober dan, bil sem nasmejan in dobre volje. Po štirih urah prodaje pa sem doživel šok. K meni je stopila redna stranka, ki od mene kupuje revijo že skoraj tri leta, me prišla za roko in me začela spraševati, če je res, kar je slišala. Jaz sem jo začudeno gledal, saj nisem imel pojma, o čem govori. Povedala mi je, da je v času, ko sem jaz že zaključil s prodajo in odšel domov, namesto mene prodajal nekdo drug, ki je vsem govoril, da sem jaz narkoman ter da naj od mene ne kupujejo več, saj ves denar porabim za drogo. Nisem mogel verjeti lastnim ušesom! Pa tudi nisem vedel, ali si je gospa morda narobe razlagala njegove besede? Saj ni mogoče! Prijela me je za roke in preverjala, če se drogiram. Potem pa je dodala, da bo še premislila in odšla v trgovino. Bil sem čisto iz sebe, nisem vedel, kaj naj naredim. Prižgal sem si cigareto, da bi se pomiril. Ko se je gospa vrnila iz trgovine, je šla mimo mene, kot da me

ne pozna. Niti pol ure za njo je prišla mlada mamica in mi povedala enako zgodbo. Razložil sem ji, da resnično ne vem, kako je to mogoče, saj sem brez droge že kar nekaj časa in prodajam Kralje ravno iz razloga, ker ne dobim zaposlitve. Zaposlitve pa ne dobim, ker sem bil včasih odvisnik. Od nečesa pa vendar moram živeti. Vsi vemo, da denarna socialna pomoč ni dovolj za preživetje, kaj šele za življenje. Poleg tega se trudim odplačati stare grehe in dolgove. To ni vedno lahko, sploh pa ne, če te nekdo tako poniža. Zato se obračam na vse vas, ki redno kupujete revijo od mene, da to, v primeru, da se kaj takega ponovi, takoj javite na društvo. Lahko pokličete ali tudi pišete na mejl, oba podatka najdete na prvi strani revije Kralji ulice. Vsem se že vnaprej zahvaljujem.

Perice

PEJT DELAT

Med prodajanjem Kraljev ulice je mimo prišla gospa. Ogovoril sem jo, če bi kupila časopis, ona pa mi je odgovorila, naj grem delat. Vprašal sem jo: »Kaj pa ta hip počnem?« In ona meni nič tebi nič: »Po jajcih se čohaš!« Raje sem ostal modro tiho.

Andrej Pugelj

NISEM DOVOLJ DOBRA ZATE?

Ker se je v naši deželi pojavilo poletje z višjimi temperaturami, je posledično ženski del populacije začel nositi oblačila, ki več razkrivajo, kot pa skrivajo. To vsakega heteroseksualnega moškega spravlja ob pamet. Tako se mimo mene in mojega prodajnega mesta vsak dan sprehodi armada pomanjkljivo oblečenih pripadnic lepšega spola. Kot moški pogledam za večino izmed njih. Se pa zgodi, da tu in tam kakšna lepota uide mojim očem. Tako v nekem trenutku mimo mene stopi šest deklet v prelepih poletnih krilcih. Seveda pogledam za njimi, nehote pa spregledam sedmo, ki to opazi. Pride do mene in me jezno pobara: »Kaj moja zadnjica (uporabila je sicer drugo besedo, ki je ne bom zapisal, saj bi bil tako ali tako lektoriran) ni dovolj dobra zate? Ali pa je krivo to, da nisem blond? A?« Ker se mi je gospodična zelo približala,

sem lahko zavohal njen alkoholni zadah, ki je bil verjetno razlog njene sovražnosti. Zagotovil sem ji, da stvar ni v tem, saj ima kar lep komplet, ampak v tem, da moram paziti na svoje zdravje, predvsem pa na svoj, že tako slab, vid. Zato mi je že bežni pogled nanjo dal vedeti, da ne bi bilo pametno preveč gledati za njo. To je iz gospodične izvabilo huronski smeh in ko se je pomirila, mi je v roke stisnila 2 € z besedami: »Kaj češ! Bo pa eno pivo manj. Saj sem itak preveč spila! Hvala za kompliment!!!« Ko se je oddaljevala, sem se ji zahvalil za denar in ...

Marko Nakrič

POLNI ŽEPI

Med prodajo je k meni pristopil gospod, ki je želel kupiti revijo. Najprej sva malo pokramljala, nato pa se je zavedel, da se mu mudi, in je na hitro potegnil iz žepa denarnico. Zgodilo se je neizogibno; kovančki so se namreč razsuli po tleh in takoj sva se lotila pobiranja. To pa ni bilo tako lahko kot se zdi, saj so ljudje čez razsut drobiž drli v trgovino. Vzelo nama je skoraj četrto ure in ko sem gospodu izročil pobrano, mi je rekel, naj obdržim svoj »plen«, saj da ima tako ali tako prepolne žepa. Za trud sem bil poplačan s 15 €.

Perice

RESNIČNA 56

Med samo prodajo naše revije se dogaja veliko različnih stvari. Še posebej mi je ostala v spominu starejša gospa in njena pripoved o brezdomstvu. Govorila sva predvsem o športni sekciji, pa o gledališki skupini, omenila mi je tudi našo posredovalnico. Opisala pa mi je dogodek, ki ga ne bo nikdar pozabila. Obiskala je pokopališče Zale ter tam naletela na neprijaznega in vsiljivega prodajalca, ki ji je sledil kot senca in jo prepričeval, da nujno potrebuje denar, da je lačen, pa še marsikaj je imel za povedati. S pomočjo starejšega moškega se ga je komaj rešila. Mislim, da je treba, kar se tega tiče, dejansko ukrepati.

Roman Lasnik

MLADOST, BLODNJAVA NOROST

014
KRALJI
ULICE

Leo Mihalč



Najlepši trenutki moje mladosti so bili vsekakor pri nekdanjem Medexu oziroma na Plečnikovem trgu. Punkerji smo ga preimenovali preprosto v Johnny Rotten Square. Ja, to so bila zlata osemdeseta leta, ko sem začel hoditi v mesto v srednjo šolo in sem seveda hitro našel svoje tako priljubljeno postajališče. Priljubljeno? Seveda, saj sem postal prav navlečen – odvisen od njega. Toliko punkerjev ni bilo kasneje nikoli več na kupu, dokler se pač ni začela dogajati Metelkova. Verjetno sem zaradi tega začel na veliko zanemarjati šolo. Nisem več zdržal pri pouku, saj so moje misli ves čas blodile tja na naš square. Tako sem v glavnem že po drugi šolski uri spokal in šel.

Lahko si predstavljate, kako so se zaradi tega začele kopičiti neopravičene ure in posledično ukori. Toda pravega punkerja, kakršen sem bil, to ni ustavilo. Začela se je velika preobrazba lokalnega punkerja v polnokrvnega urbanega punkerja. Temu primerno se je bilo treba tudi obleči. Tu pa je bila majhna ovira. Če bi me namreč moji doma videli tako oblečenega, bi se zgodilo po Prešernovo: ... ne boj, mesarsko klanje. Toda pamet me ni pustila na cedilu (moja mama mi je večkrat rekla, da sem tako pameten, da mi to škodi). Znašel sem se in naredil duplikat ključa naše kleti. Moja punk uniforma je bila shranjena za gajbami krompirja, kamor ni seveda nihče nikoli pogledal. Tako sem bil doma lep in pravi mamin sinček (čeprav so čutili, da se z menoj nekaj dogaja), ko pa sem šel od doma, sem šel najprej v klet in se preoblekel. Pa saj ne morem iti ves lep in polizan med punkerje!

Vrnimo pa se raje na Johnny Rotten Square. Bili smo prava pisana mešanica deklet in fantov. Zabava je bila trajna in kar je najbolj zanimivo in dandanes prav čudno – nič denarja nismo imeli, pa vseeno je bila stalno pijača. Še danes mi ni jasno, kako nam je to uspelo. Nekdo je nafehtal, spet drugi je šel v klet Maximarketa in ukradel pijačo, tretji je izbrskal nekaj drobiža. Denar, ki so mi ga dajali moji, ni šel nikoli za sendvič. Vedno je končal na Squaru. Včasih, če je bilo na primer slabo vreme, smo se nabutali v Medexu in le nekaj jih je premoglo denar za pivo. Ko je natakarcam to začelo presedati, so nas nagnale ven in nam za vedno prepovedale vstop, češ, da jim uničujemo biznis. Pa saj tudi če smo bili zunaj, ga zaradi nas niso imele. Resno. Ljudje so se zaradi nas trga izogibali, kot bi se bali, da jih bomo napadli, pretepli in oropali. In najbolj smešno od vsega – nihče od nas jim ni hotel nič žalega. Še pogledali jih nismo, saj smo se ukvarjali le sami s seboj. No, res je, ne morem tajiti, da smo izgledali divje z verigami, knofljami, vsi strgani in čudnih frizur – pa vseeno, mislim, da smo bili najbolj miroljubno pleme. Celo miličniki nam niso hoteli nič žalega, saj nas niso nikoli odganjali, smo jih pa večkrat videli, kako nas opazujejo tam od Maximarketa. So se nas tudi oni bali? Hehe, ne se hecat. Včasih, ko smo bili lačni, smo odšli do bližnje pizzerije v podhod Maximarketa in osem ljudi si je razdelilo eno margerito, čisto dovolj, da se poteši lakota. Kar pa je bilo zame najbolj pomembno: na Squaru se je dalo dobiti tudi travo, tablete in včasih celo kaj bolj konkretnega. Ko sem vse to zmešal še s ta poceni vinom iz trgovine, sem bil vesel kot radio in glava je kar ploskala od sreče. Nikakor ne smem pozabiti, da smo Johnny Rotten Square vzeli smrtno resno in na stranski steni Medexa se je znašel tudi istoimenski napis (grafit), ki so ga večkrat prebelili. Ampak glej ga zlomka, čez noč je vsakič nastal nov. Nič nas ni ustavilo. Hoteli smo svoj prostor in zanj smo se borili ter nikoli zares obupali. Počasi je, kot se pač zgodi z vsako stvarjo, tudi ta šla v zaton, toda meni bo v srcu ostala kot del mojih najlepših in nikoli ponovljivih trenutkov.

Taubi

PRIDOBLENE PRILOŽNOSTI

Sama sem človek, ki skoraj z vsakim oziranjem nazaj pritisne na tisti gumb, ki sproži odvijajoče se filmčke v glavi, ki jih spremljajo včasih prijetna, včasih neprijetna, vsakič pa z grenkim priokusom nabita čustva. Nostalgija je neka taka stvar, za katero zelo rada rečem, da me pogosto zaboli ... zaboli, ker ob spominih čutim tako lepe občutke, da mi je žal, ker teh občutkov ne živim več, ali pa me zaboli, ker ob spominih začutim pristno obžalovanje, »zakaj je vendarle moralo biti tako«. Še bi lahko nadaljevala o poplavi omenjenih čustev, ampak mi je bilo strogo rečeno, da naj priključim iz svojega »repertoarja« le tiste, ki bi v celoti lahko izrazila moje preteklo počitnikovanje. In tokrat bom spet ubogala našo urednico.

Kot otrok sem vsakič že 3 ali pa 4 mesece pred morjem sanjala o tem, odštevala dneve, kdaj bomo odšli, in se vsakič na igrišču o tem pogovarjala s svojimi vrstniki. Zelo mi je bilo pomembno to, da ostanem tam vsaj 10 dni, da vonjam tisti morski zrak oziroma vonj morja, pomešan z vonjem starih bark, goriva v marinah ter vonjem rib, ki sva jih z očetom vsako popoldne lovila v najbližjem možnem kotičku, in sem 10 dni tista, ki z očetom zgodaj zjutraj spet jemlje svobodo ribam in šteje res redke valove na jutranji morski vodi. Počitnice so mi vedno vzbujale tudi občutek vznemirjenosti, zatreskanosti in tiste najstniške nesrečne zaljubljenosti, ki je vsakič bila del moje »morske« preteklosti. Kot da bi z leti postala odvisna od tega, da se moram na morju vedno zaljubiti, ker če se ne, počitnice ne bodo »popolne«. Te ljubezni, če jih smem sploh tako poimenovati, so bile seveda samo v moji glavi, velike in boleče ter polne žalosti, ko smo v eni dotični točki zapuščali kateri koli obmorski kraj. Vsakič sem si prisegala, da je nikoli ne bom pozabila, trpela in se spominjala njene podobe, ki sem si jo ustvarila. Dejansko do dekleta nikoli nisem pristopila, ga ogovorila, se ga celo bežno dotaknila, ko mi je postreglo tisto zelo popularno otroško limonado ali ko je ležalo 50 m stran od nas na plaži ali ko je odšlo po istih stopnicah v vodo, ko sem sama ravno po »naključju« šla ven. Bila sem ogromen sanjač, ki mu je močno razbijalo srce že ob samih mislih, da jo bom naslednji dan spet videla, ne glede na to, da bo to mogoče že predzadnji dan



na morju in da bom že taisti dan čutila tisti cmok v grlu, ki me bo užalostil ob misli, da kmalu odhajam, ona pa mogoče še ostaja ali pa odpotuje daleč stran in to ne v vsaj sosednji blok, ob katerem sem živila jaz.

Zgodilo se je približno 15 let nazaj. Plaža je bila kamnita, bogatili pa so jo skriti kotički, ki jih je nekdo domiselno zgradil, dogradil in iz njih naredil take intimne prostorčke, ki so podnevi v mojih očeh izžarevali rdeči znak z napisom »Prepoved vstopa, to je za našo družino«, ponoči pa bili kot mini separejčki pod milim nebom, ki najverjetneje mnogim nočnim obiskovalcem nudijo prostor za ljubljenje ali izkazovanje takšnih in drugačnih naklonjenosti, pred katerimi bi mnogi starši, ki v taistem separejčku preživljajo oddih s svojimi najmlajšimi čez dan, le-tem zatisnili oči. Ti separejčki so mi bili že takrat perfektni! Na vso moč sem si želela preživeti vsaj nekaj časa v njih in se prepuščati nočnemu opazovanju mimoidočih, spiti v miru in na skrivaj pivo ali dve, skaditi kakšno cigareto, se prepuščati domišljiji in si, preden se vrnem k staršem v prikolico, v usta zatlačiti tri žvečilne. Sploh pa se mi je to zdelo popolnoma izvedljivo, vsaj v to sem se prepričevala in tudi prepričala ter že sedela v temi enega, ki je bil najbolj oddaljen od kampa, kjer smo bili nastanjeni. Ne spominjam se več, kakšen je bil moj izgovor in ali je mama takrat popizdila in želela od mene vedeti vse, kam grem s kom grem, in strogo določila uro prihoda, in mislim, da je temu prav tako, ker je zaradi tega spomin čist, kristaliziran, subjektiven in nima nobenih grenkih priokusov. Sedela sem v nočni senci svojega separejčka. Da, takrat samo mojega

separejčka; samo najinega separejčka. Kupila sem si šest piv, gledala proti morju, kjer je bilo zaznati tri glave, tri nočne plavalce, kar mi je bilo takrat popolnoma fascinantno, fascinantno mi je bilo dejstvo, da je nekdo zmožen in tako pogumen, da plava v vodi, ki je na pogled črna, izgleda kot ogromna črna luknja, ki skriva ogromno ali nič. Po drugem pivu so bile to že zelo pomembne misli, malce pijane in vau misli in nočni plavalci vau ljudje, močnejši od mene, pogumnejši od mene. Ko sem tudi sama zaplavala, čeprav le v svojo domišljijo, sem opazila, da se eden izmed teh nočnih plavalcev približuje meni oziroma kotičku, kjer sem tako nepopisno uživala. Prepričana, da me ne vidi in da si želi ravno ta prostor, sem šokirana ostala brez besed, ko je kakšnih pet metrov pred mano ta oseba obstala in rekla: »Me opazuješ, a ne?! Všeč mi je, da me opazuješ.« V tistem trenutku mi je začelo razbijati srce, hkrati pa sem začutila prijetno ščemenje v želodcu in še kje. »Sploh te ne bom vprašala, ali lahko prisedem, ampak si bom to kar dovolila.« Takrat nisem imela besed zanj, razmišljala nisem niti o tem, kako naj jo poimenujem, saj sem se ukvarjala le s svojo nerodnostjo, nezmožnostjo izreči kaj pametnega, kaj fascinantnega. Pa tako zelo pogumna sem bila v svoji domišljiji, vedno bogato opremljena osvajalka, frajerka, ki lahko osvoji in zapelje vsako žensko, ki sem jo določila za glavno igralko v svojem filmu. »Vzela si bom tudi tvojo že prižgano cigareto,« je rekla in mi jo hkrati s prsti že nežno izpulila iz ust. Tako blizu mojemu obrazu in očem ni bila poprej še nobena. Ta zgodba se lahko morda bere kot neko klišejsko sranje v smislu a dej, zdaj

nam tu naklada o svoji prvi ljubezni, ki se je še tako zelo popolno zgodila ravno na morju, ravno tam, kjer bi si večina od nas tega želela. Pa ni bila prva ljubezen. Niti ni bila patetična morska deklica, ki bi poplesava s svojim repom ravno tam, kjer ji najbolj sede. »Nikoli še nisem okusila ustnic druge kadilke. Lahko prosim še enkrat potegneš, jaz pa te bom poljubila?« je nadaljevala. Niti nisem imela časa, da bi razmišljala

o tem, da moram začeti razmišljati in reagirati tako, kot bi v svojem filmu, kjer prevzamem »krmilo« in usmerim jadra tja, kjer bi se počutila samozavestnejše in ne tako bebavo zgubljeno. In že je bila poleg mene ... »Prosim te, izpusti cigaretni dim počasi in ne premikaj ustnic, rada bi začutila in si sama vzela, kolikor si želim.« V momentu sem postala nemočen režiser realnosti, nemočen režiser sebe in očitno njena

glavna igralka. Preostanek cigarete je izgorel na enem izmed manjših kamnov separejčka, s katerim se je naslednje morsko dopoldne morda poigral kakšen otrok in ga postavil kot glavni steber svojega prvega kamnitega in prečudovitega gradu.

Tanja San

DOBRA STARA JUGA

Imam lepe spomine na poletje in potovanja, ki sem si jih privoščil kar nekaj. V času bivše Juge to niti ni bil poseben problem. Služba je bila zagotovljena, prav tako plača in brez težav sem prihranil še nekaj dodatnega denarja za potovanja. S svojima staršema nisem potoval, prihajam iz Vojvodine in oba sta kmečkega porekla, tako da jima potovanja nekako niso bila v krvi. V tistem času smo se kopali bolj ob reki Donavi, pogosto pa smo zahajali k Petrovaradinski trdnjavi, to je tak velik sprehajalni kompleks v naravi, ki je dolg približno toliko kot cesta od Čopove do Miklošičeve, čisto do avtobusne postaje. To so skratka res lepi konci. Da pa se vrnem k svojim potovanjem, imel sem srečo, da sem obredel veliko sveta, skoraj vse razen Avstralije. Delal sem v špediciji in tako spoznal ogromno ljudi, ki so mi nudili gostoljubje. S svojo družino sem dvakrat prepotoval Jugoslavijo, in sicer

kar z avtom. Vzeli smo si mesec in pol časa za tako avanturo, proga pa je bila tale: Ljubljana - Zagreb - (rodna) Vojvodina - Beograd, Zlatibor - vse do Skopja, nazaj pa smo se vračali čez Črno Goro. Verjetno dobro poznate Cetinje - Lovčen (Njegošev spomenik) - Budva - Boka Kotorska - Dubrovnik - Korčula - Split - Zadar - Šibenik - Umag in potem nazaj v Slovenijo. Zdaj sem že 36 mesecev na cesti in moram potrkti - zaenkrat se kar dobro držim. Preživel sem Kristusova leta, kar je dober znak. Še vedno verjamem v to, da kar ti je usojeno, to boš doživel, usodi pač ni moč ubežati. Poleg tega sem prepričan, da nihče nič ne odnese v posmrtno življenje. Naj se še tako trudi, na svet je prišel nag in brez vsega, točno tak ga bo tudi zapustil.

Dragoslav Pantelič



Kam

Čigava krivda je,
da človek hoče ostati otrok
in
otrok zahteva svoj odmerek bega?

Brez zaupanja, zroč v prihodnost,
s šprico v žepu
in flašo v roki.
V prazno boljšeč pogled,
ki ne zaznava rešitve ...
Saj vse je itak brezveze.

Brez čuta ljubezni
in brez najmanjšega čustva,
okorela razpadajoča osebnost
blodi po cestah
in išče svoj prostor pod soncem.

Ni več iskre,
da bi se lahko vprašal:
Za koga?!

Taubi

SMOLNIK

V časovnem zamiku svojega poletja sem pomislil, zakaj bi se ukvarjal s temi jebenimi spomini? Bili so vroči dnevi sredi planot trave in pretežno iglastega gozda, prav tam, kamor sem se istega leta v zimskem obdobju mraza vračal. Tam sem srečal ogenj in zrak obenem, le da v zamiku časovnega spomina. Sedma dimenzija je risala duhovitost Zabavnikov (ki sem jih prelistaval) in informacije so se mi zdele nepogrešljive, prav zato, ker prav nobeni mediji niso bili na voljo. Razen seveda tistih starih časopisov, ki so služili temu, da se podkuri ogenj in so ležali v kotu velike hiše. Iz njih sem nekega večera izrezoval zanimive besede in nadobudno sestavljal stavke, glede na svoje občutke. Tam je nastajal kolaž, le zato, da sem si zapolnil popoldansko razmišljanje.

V vročih dneh je ta pokrajina delovala tako prijetno, slišati se je dalo, kako so krave mulile travo in jo prežvekovale. Nad njenimi velikimi očmi pa sem videl majceno hladno jezero, v katerega je pritekala ledeno hladna voda. Tja bi se celo Pozejdjon premislil potopiti v primeru, da bi se želel osvežiti. In prav tisto majceno jezero se je pozimi spremenilo v suho, trdo kocko ledu, kot bi bilo posipano z belimi zrni kokosa. To je v tistem mrzlem času padalo z neba, prekrivalo in pobelilo pokrajino.

Ko se v mislih vračam v to poletje, ne morem pozabiti mogočne nevihtne noči, ki je razmetavala listje po zraku in v kateri so se v temnem snu za nekaj stotink sekunde prižigale luči na nebu, za njimi pa je prihajal glasen in jasen pok, ki mi je kalil spanec. Ravno ta noč je pomagala ustvariti fotografijo, v kateri sem prvič ujel tisto stotinko strele. Bilo je poletje, ko sem se pomiril, povezoval z drugimi in poglobljal duhovnost. V tem času je bilo skupaj z mano še nekaj štirideset ljudi na hribu sredi Pohorja, vsi različnih narodnosti. Ta moment mi je narekoval, da sem se zaljubil v tisto pokrajino.

Neposredni stik z naravo me je obenem razigral, podivjal, pomirjal, razveseljeval, osrečeval, poneumil in prav zares vlival vame nekaj, kar se je zapisalo globlje, kot sem si znal predstavljati.

Takrat sem začel sanjariti o komuni kot veliki človeški skupnosti, ki bi delovala v smislu, da bi se v celoti lahko vzdrževala od pridelkov in živine. Od tam tudi velike sanje, da bi se odmaknil iz urbanega naselja, da bi deloval brez virov informacij o življenju tam spodaj, med urbanih norci, ki samo sledijo, čeprav niti ne



017
KRALJI
ULICE

vedo več čemu. Samo jaz, moja skupnost skrbno izbranih, tistih, ki bi želeli delovati v popolnem skladu z naravo, mirom in srečo, ki je med nešteti ioni prav gotovo ne manjka.

In česa se pravzaprav najbolj spominjam? Globoke povezanosti z ljudmi, sreče in narave, v kateri samo po sebi ni prostora za žalost, ni prostora, v katerem bi bilo kaj urbano simetričnega. Ni prostora za tiste, ki bi se želeli kazati v kakršnih koli človeških maskah. Bil je trenutek, ko sem to spoznanje narave izkusil prav na hribu Pohorja in ga začutil globoko v sebi. Zakaj bi se ukvarjal s temi jebenimi spomini, pa čeprav so nepozabni?

Žigažaga

COUNTRY GIRL

**JE NASLOV PESMI, S KATERO BI SE LAHKO POISTOVETILA
IN ORTODOKSNO PONIKNILA V ZNANO POKRAJINO,
NEVEŠČA URBANE KULTURE IN ZMOT,
KATERE ZARISUJEJO PO KAFIČIH.**

KARMISS

**NAJVEČJA IN NAJBOLJ MNOŽIČNA
POLITIČNA STRANKA V SLOVENIJI BI
BILA STRANKA BREZPOSELNIH!**

GREGOR B HANN

ZVEZDNI UTRINEK POLETNEGA DNE

Tistega popoldneva sem se odpravil na pohod, ki je trajal malo dlje kot običajno in ki ni bil načrtovan, a z muko prehojen. Na začetku poti nisem mislil na nič drugega kot na cesto, ki je bila dolga in ji ni bilo ne konca ne kraja. Trajala je in trajala veliko časa, ker je bilo na njej polno skritih in nenavadnih dogodkov, ti pa so se vrteli zgolj v moji glavi. To je bilo takrat na prvem mestu. Cesta se je daljšala in sledil je neobičajen pojav v mojem življenju, ki ga ne bom nikoli pozabil. Zgodil se je ob moji hoji, ki se kar ni hotela

končati, in sicer se je prikazal ob poznem večeru, skratka po dolgem dnevu, ki je trajal neskončno, od jutra do večera. Večer je bil jasen, z nešteti zvezdami na nebu. Tisto, kar se je imelo zgoditi, se je zgodilo pozno ponoči, okoli polnoči. Prvič v življenju sem v živo zagledal zvezdo, ki pada in se raztrešči čisto nedaleč od travnate podlage. Dogodek mi je nakazal preporod življenja, ki je bilo tedaj v razsulu. Vse pa je izgledalo približno tako; zvezda pade kot snežinka in se raztrešči kot prskalica. V svojem



Lamira Likar

dotedanjem življenju tega nisem še nikoli videl, niti doživel. Kot bi se ena samcata zvezda razpršila v milijone novih zvezd in za sabo pustila veličasten znak. To je bil zvezdni utrinek zadnjega poletnega dne.

Uroš

KAJ BI LAHKO JAZ REKEL O SVOJIH POLETJIH?



foto: MG

Solze mi privrejo na oči, ker so mi navkljub premnogim grenkim, pregrenkim izkušnjam že iz ranega otroštva poletja prinesla tudi toliko lepega, da se bojim, da bi mi zmanjkalo papirja, če bi želel opisati vsa. Željno pijem sladkosti z malce trpkim priokusom, ki spominja na pelin. Nikakor ne morem zamolčati svojega najdavnjšega spomina, ko sem še kot kobacaj sam ždel na odejici pod grmom zraven polja, medtem ko je mama pomagala kmetom pri delih na njivi. Neizbrisen občutek toplenga in varnega zavetja, ki so ga omejevali robovi mehke odeje, in velik neznan svet, ki se je začel preko. Še premajhen, da bi ga raziskoval, sem vase vpiljal zvoke in slike okolice. Otroštvo sem preživel na vasi in se s staršema pri svojih šestih letih preselil v mesto, kamor sta odšla s trebuhom za kruhom. A tiste neizmerne svobode, prostranstev narave, vonjev in iger nisem pozabil nikoli. Kot da je del mene ostal tam. Ko zaprem oči, mi še vedno toplo zadiši vonj pokošenih trav in kislega mleka. Tudi v mestu je bilo za nas dovolj svobode, pravzaprav pravo kraljestvo v jami za Plečnikovim stadionom. Šola pa se mi je malo zamerila, ker sem imel, če sem kaj

ušpičil, že v naslednjem odmoru navita ušesa. Mama kuharica in oče hišnik sta bila namreč oba zaposlena tam. Luč otroštva mi je ugasnila, saj so me neljube okoliščine zaznamovale za vse življenje. Postal sem tih in vase zaprt otrok, komajda sposoben spregovoriti s komer koli. Vseeno sem končal poklicno šolo, se zaposlil in se, kot vrtnar, zaljubil v svoj poklic. Kljub temu sem trnjevo pot odraslega prehodil išoč nekaj, za kar nisem vedel, da mi obupno manjka. Morda ljubezen!? Ljubiti in biti ljubljen? Da, to sem iskal. Ne da bi v resnici vedel. Skozi morje nezgod sta mi hči in sin končno dala polno mero tega, o čemer govorim. Prav onadva. S svojim rojstvom sta za vedno spremenila moj svet. V tistih nekaj poletjih, ko smo bili skupaj, sta mi podarila svojo prvo besedo, ATI, svoj prvi samostojni korak in še mnoge čudeže, ki jih prinesejo s sabo otroci. Takrat je nastala poučna zgodbica, ki sledi. Sinko je sicer že dobro hodil, a samo kakih sto do dvesto metrov zdržema, potem pa je dvignil rokice in rekel: »Ne morem hoditi.« In res, napravil ni niti koraka več. Kaj zdaj? Tako ne gre! Pa smo šli spet skupaj ven, na daljši sprehod, na katerem sem se skušal sam malo pošaliti na njegov račun in sem mu rekel: »Ne morem hoditi!« Poba je hudo resno in strogo pogledal navzgor, v moji smeri, in še resneje rekel: »Moraš!« Še nekajkrat sva izmenjala isti dialog. In glej! Tisti dan smo prehodili neverjetno razdaljo. Fanta poslej nisem več slišal reči, da ne more hoditi. Vrag je očitno moral poseči v idilo in tiste naše družinice že dolgo ni več. Sila preprosto – z mamom mojih otrok se pač nisva razumela. Pri štirih in šestih letih sta moja biserčka tako ostala brez očeta. V času edinih počitnic, ki smo jih

še lahko preživeli skupaj, sicer že ločeni, mi je šestletna punca v bazenu splavala, torej nekako ušla iz rok, ko sem jo, neplavalcko, položil in držal nad gladino. Pa je bila prvič v vodi, ki sega čez meje kopalne kadi. Desetletje in več je že mimo, kar smo zadnjič bili jaz v vlogi starša in onadva v vlogi otrok. Nekoč bosta dozorela in poiskala tisto, za kar sta bila takrat tako kruto prikrajšana. Poletja bežijo. Petdeset sem si jih že naštel in še vedno iščem svoje mesto pod soncem. Mesto, ki daje smisel življenju. Pravzaprav sem ga našel. To sta moja otroka, ki sta mi dobesedno vrnila otroštvo, ki ga nekoč sam nisem imel, in smo ga užili, dokler smo seveda smeli. Vtkal sem ju, ta moja sončka, v svoje pesmi, v svoje upe in želje. Našli jih bodo. Nekega dne. Nekoč so poletja, že od otroštva naprej, meglila moje ubogo srce. Niti sonce ga ni moglo ogreti. Odkar pa sta ga na široko odprla moja otroka, sonce zame več ne zaide. Pa ne glede na to, da so se mi od tedaj zgodile še prenekatero hude stvari. To sonce mi vedno utre pot naprej. Me nosi in hrani na mojih poteh. Ni važno, ali so to pesmi, v katerih so vtkana vsa ta moja čudovita poletja, ali pa delo. Morda tudi samo hipen nasmešek mimoidočemu ali beseda; delim jih naprej. Saj če sonca ne vidimo, to še ne pomeni, da tudi ne sije. Ko življenje končno najde smisel v svojem nesmislu, se poletje nikoli več ne konča. To pa se zgodi, ko se navadiš živeti trenutke, v katerem si ta hip. Tega sta me naučila moja dragocena otroka. Poletje ne mine, čas ni pust ali prazen. O, vsa ta moja lepa poletja.

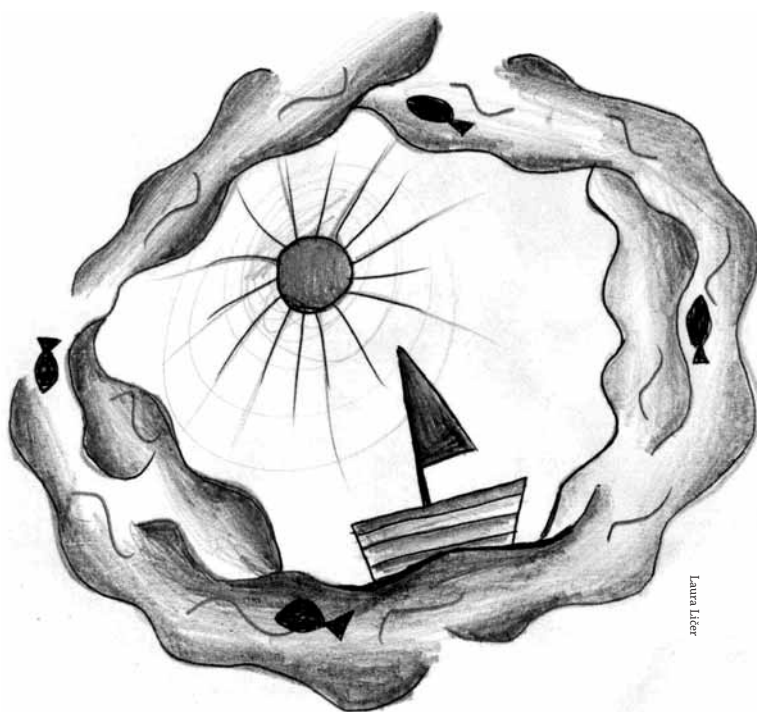
Lojze Smole

NAJLEPŠI ČAS LETA?

Ko človek pomisli na poletje, je prva asociacija, ki se kot prijetno ščemenje budi nekje v nas: morje in sonce. Dolgi sprehodi po plaži z nekom, ki ti ta trenutek pomeni vse. Dnevi, polni plavanja, sončenja, in večerne zabave ti ostanejo v spominu do naslednjega poletja, ko se trudiš preseči samega sebe in užiti tisto nekaj – skoraj nedosegljiv košček raja. Spomnim se, da sem kot mulo iz Črnega Kala prvič zagledal modrino Jadranskega morja. To je v meni prebudilo tako vzbujenje, da se mi je pot kar naenkrat zdela neskončno dolga in ko smo prispeli na cilj naše destinacije, sem mislil, da bom počil od razburjenja. Ker smo prišli pozno in je bil, preden smo razpakirali, že večer, smo bili pač prepozni za kopanje. Zadovoljiti sem se moral samo s sprehodom po plaži. Ker pa sta starša opazila naše razočaranje, sta nas kljub utrujenosti odpeljala v luna park, ki je v meni vzbujal določeno mero strahu ob pogledu na vse tiste vrtljake, tobogane in podobne naprave za razvedrilo starega in mladega. Strah pa sem kmalu pustil na vlakcu, veselje in otroško ekstazo mi je prinesel konjiček na vrtljaku. Ob vsem veselju se je večer prekmalu končal, tako da sem se okoli enajstih dobesedno zgrudil v posteljo, seveda prijetno utrujen. Kot sem že omenil, so dnevi minevali na plaži, ki je bila nabito polna, predvsem z nemškimi turisti. Tudi naši sosedi so bili Nemci in nekega jutra so se dobili na pijači v njihovem apartmaju. Moja starša nista govorila nemško, onadva pa sta tu in tam rekla kakšno slovensko besedo. Res pa je, da so vsi govorili univerzalni – alkoholni – jezik. To ni bil noben problem, saj so ob tej priložnosti vsi naredili izpite iz nemškega belega vina, ki je teklo v potokih. Nemca sta sicer nameravala imeti tisto vino do konca dopusta, kar je bil v bistvu račun brez krčmarja, saj so dvotedensko zalogo popili v enem samem večeru. Naslednji dan je bil za mojega očeta živi pekel, saj nikoli ni prav dobro prenašal alkohola. Tako je cel dan ostal v apartmaju. Moram reči, da smo skoraj vsako leto dopustovali v Červarju pri Poreču, kjer je očetovo podjetje imelo nekaj apartmajev, ki so jih sami zgradili. Kako leto pa smo se za spremembo odpravili k stricu, ki živi nad Splitom, na kakih 1300 m nadmorske višine. Cesta do tja je zelo strma in polna ostrih ovinkov. Spomnim se starih rdečih avtobusov, ki so me vedno znova presenetili s tem, da jim je sploh uspelo priti do cilja, saj se je med potjo večkrat zgodilo, da jim je denimo odpovedal motor in to obvezno sredi klanca, kar je v meni vzbujalo neznanski strah. Ampak vozniku je nekako vedno uspelo avtobus spraviti spet v pogon. Vse pa je bilo poplačano na vrhu, saj je bil razgled iz tistega kupa kamenja in skal izjemen. Ves Split je kot na dlani, tako tudi Brač, Šolta. V lepem vremenu se je na obzorju prikazal celo Vis. Vas se imenuje Sitno Gornje, precej žalosten skupek hiš, kjer populacija koz in ovac prekaša število prebivalcev, saj se ti z njimi preživljajo. Stric je za povrh prodajal cvetje po tržnicah po vsej Jugoslaviji. Podnevi smo se zapeljali do Splita, kjer smo dneve preživljali na mestni plaži, ki je peščena, kar mi je neznansko všeč. Nisem ljubitelj kamnitih ali, bog ne daj, betonskih plaž. Včasih so me starši poslali v kolonijo na manjši otoček Stenjak, ki je sosednji otok poleg Brionov. Spomnim se, kako sem sovražil jutranjo telovadbo, ki je bila sestavljena iz teka okoli otoka, razmigavanja in kake igre z žogo. Tudi celoten program mi ni bil ravno pogodu, saj je bil zelo izobraževalen. Kdo je še videl, da se je bilo treba sredi počitnic učiti? Zvečer so bile na vrsti razne družabne igre, v katerih nisem ravno blestel, čeprav sem se hvalil, da sem pravi mojster v vsaki od njih.

Vsako poletje smo tudi izbrali par, ki se je poročil. To dejstvo me je sililo, da sem se vedno držal v ozadju, kar pa ni pomagalo, saj sem enkrat tudi sam prišel na vrsto, da postanem srečni ženin. Moja napaka je bila v tem, da sem par fantom zaupal, za katero rad pogledam. To je zaradi predolgega jezika prišlo na uho odboru za ohcet, tako da so se pričele priprave na najino poroko. Tega me je bilo groza, pa ne, da bi bila punca slaba, ravno nasprotno. V grozo me je spravljalo dejstvo, kako za vraga bom vse skupaj razložil staršema. Pa še kje bova živela? Kar je vse skupaj poslabšalo, je bilo dejstvo, da je tudi ona mene rada videla. Kmalu sem se pomiril, saj sem izvedel, da poroka ni prava. V srednji šoli pa so bili izleti na morje pogojeni z morjem alkohola. Večkrat se je zgodilo, da smo že na poti spili kakšen 6 pack. Najti prenočišče ali šotor je bila prvi večer skoraj misija nemogoče. Tako smo ponavadi zaključili kar na bližnji klopici. Moje najhujše prebujanje po prvi noči na morju pa je bilo na nudistični plaži v Piranu. Kako za vraga sem prišel do Pirana, mi še do danes ni jasno, saj smo žurali v znani portoroški diskoteki. Seveda pa noben od mojih žurerskih prijateljev ni pristal med nudisti. Zbudil sem se okoli pol dveh popoldan. Dobrodošlico mi je izrekla neka na prvi pogled 60–65-letna ženska, seveda v Evinem kostimu. In z besedami: »Glej, glej, kdo se je končno zbudil! Naporna noč?« Sto kosmatih. Si predstavljate paniko, ki me je zgrabila? Ko sem malce pogledal naokrog, sem z neizmerno grozo opazil, da ni edina težkokategornica na tisti plaži. Vsi so bili v starostnem povprečju 60–70 let. Tisti trenutek me je razveselilo samo dejstvo, da sem bil edina oblečena oseba v radiju 25 metrov. Hvala bogu za majhne malenkosti.

Marko Nakrič



ASTRALNO POLETJE

Bilo je vroče poletje in večina psihotropnih rastlin je bila že zrelih in v plodu. Tokrat je bila na vrsti notorično znana Datura, natančneje Datura Stramonium.

Sama priprava opojnega napitka poteka takole: vzameš glavico Dature, če si veteran in polovičko ali manj, če si začetnik. Glavico razpoloviš, izločiš semena in jih namočiš v vodi za najmanj 24 ur. Potem jih streš oz. zmiksas v kašo in jo spiješ. Okus ima ogaben. Priporočam, da se pred seanso ne je in ne pije oz. spravi vase samo toliko, da želodec ni prazen in žeja prehuda.

Datura v začetni fazi zadevanja naredi telo neuporabno in omrtvičeno, zato sem se ulegel. V roku pol ure mi je začelo srce hitreje biti, po še pol ure pa so se začele halucinacije, na katere sprva nisem imel vpliva. Teh sem se zelo hitro otresel, ker sem bil željan zavestne ločitve od telesa in neodvisnih astralnih potovanj. Tako sem se na lepem znašel na slovenskem podeželju nekje v 19. stoletju. To sem sodil po izgledu kmetij. Spominjale so na tipične slovenske, z majhnimi okni in v celoti iz lesa. Tam sem za trenutek obstal, saj sem se zavedal, da je celotno prizorišče del vzporedne resničnosti. Vedel sem, da sem na astralnem potovanju in da je moj namen astralnega potovanja govoriti z Bogom. Nisem pa vedel, kako dalje. Na srečo je iz prve hiše na moji levi, ob blatni poti, ki je vodila čez celo vas, stopil človek. Imel je temne oči, temno polt, temne ustnice. Kar takoj sem mu povedal, da bi rad govoril z Bogom, da naj mi pove, kje ga lahko najdem. Mirno in ravnodušno mi je odgovoril: »Pojdi naprej po poti in na drugem križišču zavij desno. Živi v drugi hiši na levi.«

Takoj sem se odpravil tja. Pred hišo je bilo majhno dvorišče, od koder se je videlo na leseni balkon, ki je krasil prvo nadstropje. Na dvorišču je čakalo nekaj ljudi. Nič se nismo pogovarjali, ampak v tišini čakali. Potem je med ljudmi potihlo završalo. Nad ograjo balkona se je začel iz nič zarisovati nekakšen svetleč sij v obliki naraščajočega polkroga. Večal se je in vedno bolj žarel. Ko je dosegel obliko popolnega polkroga, zapolnjenega po celi ploskvi in žarečega v več lokih, se je prikazala glava. Tokrat, Boga sem videl že večkrat, je privzel obliko mojega duhovnega učitelja iz Indije. Bil je v čistiljivi starosti, imel dolgo belo brado in dolge bele lase s plešo po sprednjem delu glave. Bila sta ga sam mir in dobrohotnost. Ustavil se je pred leseno balkonsko ograjo, se z rokama naslonil nanjo in rekel meni in samo meni, da naj pridem k njemu gor. Brez pomišljanja sem odvrnil, da ne grem. To mu je poslabšalo razpoloženje. Obraz mu je upadel, dobil je črne podočnjake, izgledal je zamorjen. To me je streznilo. Stekel sem

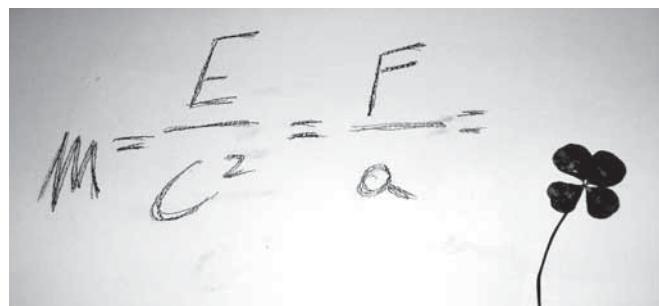


foto: Peter Pitambar Pangerc

v hišo, po stopnicah v prvo nadstropje. Vse se je zgodilo v nekaj kratkih sekundah, vendar ga nisem več uspel ujeti. Ko sem stopil na balkon, ga ni bilo več. Tudi ljudi spodaj ne. Nikogar. Zato sem odnehal tudi sam in se vrnil v telo.

Še vedno sem ležal v svojem stanovanju. Občutil pa sem, da učinek Dature popušča. Spet sem čutil fizično telo in ga lahko premikal, upravljal. Zato sem se odpravil na sprehod. Ta sprehod je izpadel nadvse zanimiv. Daturu slavijo kot zelo močno in opozarjajo pred njo ravno zaradi moči, ki jo podarja in s katero ljudi ponavadi zaslužni. S to močjo sem se soočil na sprehodu, kjer ljudi nisem videl v vsakdanji obliki, ampak v obliki svetlobnih jajc. Če sem pogledal svojo roko, nogo ali kateri koli drug del telesa, nisem videl kože in oblek, ampak nekakšno zlato tekočino, ki se je pretakala v obliki roke, noge ali katerega koli drugega dela telesa. Premikal sem se lahko tam, kjer sem želel biti, če se le nisem kregal z voljo ljudi v bližini. Torej, če sem hotel iti v Šiško, sem naslednji trenutek že stal v Šiški, na mestu, katerega sem si izbral. In ko sem hotel nazaj na Rakovnik, sem takoj naslednji trenutek že zopet stal na Rakovniku, v svojem stanovanju, pri Semenarni ali na katerem koli drugem poljubnem prostoru. Sam premik je potekal tako, da me je neka sila potegnila z mesta, na katerem sem stal, na mesto, kamor sem hotel iti. Poteg je bil zelo intenziven. Okolje okoli mene se je zabrisalo, tako kot se zabriše pri zelo veliki hitrosti, in čutil sem, kako me ta sila vleče na zeleno mesto. Drsel sem z mesta, na katerem sem stal. Vsak premik, ne glede na opravljeno razdaljo, je trajal manj kot sekundo.

Seveda sem vseskozi ostal pozoren, da se ne bi znašel na nekem oddaljenem mestu, učinek Dature pa bi začel še bolj popuščati. In ker je kmalu tudi res začel popuščati, sem se še poslednjič vrnil na domači Rakovnik, kjer sem pričakal konec tokratne zadetosti in z njo seanse. Z njo pa se je končalo tudi poletje. Naslednje bo še boljše.

Peter Pitambar Pangerc



KRALJ IN KRALJ



MALI, MAJCENI KRALJČIČ ŽIGAŽAGA

**ČEMU BI SPLOH GOVORILA O RESNICI,
O NEOBZIRNI PRASICI,
KI JO KALI NERAZSODNA KRIVICA?**

**SPOMNIM SE TVOJIH PODIVJANIH NOČI,
TVOJE MOČI, TVOJEGA POTA IN SOLZ,
KI SO TI JIH POVZROČILE NJENE SKRBI.**

**ODLOČI SE, KAJ BI ISKAL,
S KOM BOŠ POSTELJO DELIL,
S KOM BI SE RAJE IGRAL.**

**ČAS BEŽI, TI PA ŠE ZDAJ NE VEŠ,
KOGA BOŠ IZBRAL.**

VELIKI KRALJ' ROMAN

**ŽE VELIKO SVA GOVORILA O NAJU,
SI IZPOVEDALA LJUBEZEN,
NISVA PA OMENILA KRALJIC
IN NJUNIH RESNIC.**

**ŠTA MALO ČUDNI IN NEOBZIRNI,
NIKOLI NE VEŠ, KAJ V MISLIH
NJUNIH ROJI!**

**VELIKOKRAT SE ZGODI,
DA REŠITVE PAČ NI.**

**BREZ NAJU TAKO NIČ NI,
KRALJICAMA NAMREČ ČAS BEŽI,
SAMO GLAVO OBRNEŠ
PA JU NIKJER VEČ NI!**

MOJE LANSKO POLETJE

Moji dogodki lanskoletni, v dogajanje poletnih dni vpeti s pohodom na Šmarno goro s prijetno družbo, hodili smo pogumno, eni počasneje, drugi hitreje, prikorakali na vrh smo strumno. Vmes smo klepetali ali zaostale pričakali na vrhu, sopihajoči ali utrujeni posedli po klopeh in ležalnikih vsi prepoteni. Dobro volje po sendvičih smo segli, da pijače ne omenjam, da žejo bi odgnali. Ko smo si malo oddahnili, pomalicali in popili, dobil sem navdih, da nekaj narišem v tej idili. Potem smo si ogledali razstavo, na kateri portreti predstavljali so mnogokatero politično glavo znano. Prišlo na vrsto je še skupinsko fotografiranje, zadnjih ostankov hrane in pijače konzumiranje. Odhod tako prišel je hitro, da ucvrli smo jo v dolino in ekipa pohoda Kraljev ulice prišla nazaj v Ljubljansko je kotlino. Tako smo se spet razpršili po domovih, ulicah in trgih, jaz pa v svojo Vilo. In tako je od jutranjih pohodnih ur do večera teh ur precej minilo. Tako so tekli dnevi od pijače do prehrane in Kraljev ulice prodaje. Dvakrat na teden na delavnice za umetniško ustvarjanje, ker moja duša rabi dogajanje za izražanje. Pa tu so še razstave in kulturni dogodki, muzejski ogledi, tako da je lansko poletje minilo še prehitro in nato so prišli že sadovi zreli.

Marijan Černigoj

021
KRALJI
ULICE



Marijan Černigoj

POLETJA VČASIH IN DANES

022
KRALJI
ULICE

foto: Žigajša



Prvi spomin se zagotovo nanaša na leto 90, na čas, ki sem ga prebil v vojski. Govorim seveda o bivši JNA. Bilo nas je 24 vojakov, nahajali pa smo se na meji z Bolgarijo. Noro, kako dobro smo se imeli, razpolagali smo z lastnim kuharjem in pekom, okoli nas pa same planine. Naslednje leto sem že moral braniti lastno domovino, vendar se tega samo dotaknem, ostalo zadržim zase. Samo kot zanimivost naj povem, da sem v enem samem letu bil najprej v uniformi JNA, potem pa že v opravi specialne enote Moris. Maja 1992 sem spoznal žensko, ki mi je rodila otroka. Ni bilo ravno poletje, ampak ne morem mimo tega, da ne bi omenil 9-dnevnega tečaja za bodoče starše. To je bila moja vstopnica, da sem bil lahko pri porodu, kar je bilo noro doživetje. Da vidiš, kako se rodi štručka in potem odrasča. Pa tudi žena je bila vesela, da sem bil tedaj ob njej. Potem pa žurka s taščo, ples po mizah, cela dva dni nisem prišel k sebi. Najlepše spomine še vedno gojim na letovanja od leta 95 do 99, ko smo z mojo hčerko Anjo vsako leto hodili kampirat v Ankaran. Neverjetno je opazovati, kako mala nori na plaži, jaz pa jo snemam s kamero. Imamo kakih 10 kaset posnetega materiala, to so res lepi spomini. Spoznavamo se z znanci, jaz

imam 22 let, žena 18, pa kar ne morejo verjeti, da že imava otroka. Potem so tu še leta, ko sem se vsakodnevno hodil kopat s hčerko na kopališče Štern, ker sem jo odvil rokavčkov in se je naučila plavati. Rokavčke je vzela podvodna deklica, midva pa sva jo (seveda zaman) iskala. In za konec še poletje 2010. Zazvoni telefon in na drugi strani je Anja: »Ati, si ti?« »Ja, jaz sem, kaj je?« »Rabim te, potrebujem te.« In se dobiva. Ta mala mi govori, kako je zdaj, ko si je mami našla drugega, s katerim imata še enega otroka, ona pa se počuti zapostavljeno. »Ona ima vse, jaz pa nič,« tako mi reče. Zato se je splačalo, da sem se vzel v roke. In zdaj, v letu 2012, ko sem v zaporu, mi moja Anja stoji ob strani. No, zato pa sem ji za 18. rojstni dan dal največje darilo in ohranja prijateljske stike v odnosu oči-hči.

Ko se enkrat zaveš sebe, ko se zaveš, da si drugačen in imaš tak tudi pravico biti, ko si tak tudi sprejet in cenjen, potem lažje toleriraš ostale in nisi več tako nestrpen in napet.

Mirko



Lea Mihalič

**SEM TOTALNI REVEŽ.
TODA IMAM PRECEJ STVARI, KI MI OLAJŠUJEJO ŽIVLJENJE.
VSE, KAR IMAM, SO MI PODARILI PRIJATELJI.
AMPAK VČASIH SEM JEZEN TUDI NANJE OZIROMA SE JIM TEŽKO PRILAGAJAM.
VSAK OD NJIH IMA SVOJO ZGODBO O KRIVICAH IN PREVARAH, KI SE JIM DOGAJAJO.**

KAVICA

PUNCE, MORJE IN PIVO



foto: osebni arhiv

Imel sem precej punc v svojem življenju, ki so ustrezale mojim kriterijem, še več pa takih, ki niso in so bile hitro eliminirane. Nisem jih imel sicer toliko kot Hugh Hefner (lastnik Playboja) ali Mick Jagger, vendar jih je prvi kupoval, drugi pa je rock zvezda. Jaz pa sem le Arne-orel. Začelo se je na morju, ko sem imel 10 ali 11 let in sem bil že več let nesmrtno zaljubljen v neko mladenko, ki je, kot jaz, prihajala vsako leto. Ko je prišla, sem se ponavadi 3 dni skrival v hiši in samo skozi okno buljil na korzo.

Drugače pa se je, resneje, začelo v gimnaziji v drugem letniku. Celo leto sem jo vlekel za kite in ji nagajal, nekako v tretjem letniku pa je dejansko skrenilo na drsališču v Hali Tivoli. Potem sem jo odpeljal na morje (kopalnico ima), kjer imamo še danes v vasici staro, prenovljeno ribiško hišico. Prekletstvo so bile majhne miške, ki so se ponoči sprehajale na podstrehi, se lovile, malo tudi cvilile in praskale. Torej groza v spalnici. Naslednji dan sem ulovil gostilničarjevega mačkona in ga ponoči vrgel na podstreho, nevesčega ubožca pa je od strahu skoraj zadela kap. Gostilniški maček, vaje raznoraznih dobrot, naj bi kontriral miškam. Katastrofa!

Drugo leto sva raje kampirala, vendar so se ponoči na plano prikazali ljubki ježki. Njej so se dvignili lasje in naježila koža, jaz pa sem ostal brez seksa. To je proti naravnim zakonom, in zresnil sem se zgolj zaradi ohranitve človeške vrste. Vendar pa je to trajalo le do faksa. Takrat sem logično postal bolj izkušen in izobražen glede tega, kaj in kako. Kaj je na primer priporočljivo in kaj ne. Naša skupina je šla smučat v Italijo in komaj sem se ubranil vročega nasilja nasprotnega spola, pa še smučal sem bolj na silo in moč. Utrujen sem zvečer spil nekaj piva in sem bil pač koma. Nikoli več ne grem smučat v Italijo. Sploh pa so bili v času faksa na sporedu absolventske izleti. Mi smo šli z letalom v Budvo, na popularno slovensko plažo. Ker je moj cimer hodil z našo vodičko, je v moji sobi samevala ena postelja, ampak samo eno noč. Naslednji dan sta prileteli dve zamudnici, ena je imela fanta, ki jo je čakal, druga pa se ni imela kam dat. Ostal sem tiho, naj to uredi vodička. Toda hotel je pokal po šivih in predlagala ji je, naj bo pri meni. »Ne, to pa ne,« je padel ogorčen odgovor. Potem pa je prišel večer in z njim večerja in gospodična je prisedla kar k naši mizi in obenem pristala. Takoj sem ji povedal, da spim gol. Tega večera je bil hud žur in v sobi sva se ostanek noči pogovarjala, oba napol v snu. Drugi dan mi je prinesla velik kos moje droge – afrodizijaka –: črnogorski sir. Ves dan smo se zabavali, vse živo smo počeli, zvečer pa diskoteka in proti jutru postelja. Vse bi bilo OK, če ne bi bil vanjo zaljubljen drug kolega, ki jo je začel nesramno dražiti. To mi je priznal, ko

sem nepripravljen stopil do njega, da ga opomnim. S pestjo je navalil direktno nadme in že sem odletel v velik cvetlični lonec in ga razbil z glavo. Kaj hujšega ni bilo, tip pa je dosegel ravno obratno od tega, kar je želel. Prislužil si je nadimek – talent. Kasneje se mi je opravičil.

No, tudi s to punco ni bilo nič, saj je imela v Ljubljani resnega fanta, jaz pa dober renome na faksu in v ljubljanskih študentskih beznicah. Mohamed Ali. Obveznosti na faksu sem redno opravljal, dobival sedmice ali osmice, zraven pa ogromno potoval. Pa ne le po Evropi, čez sem dal še celo Azijo, »staro« Sovjetsko zvezo, večino Afrike, nekaj Amerike, del Avstralije, Novo Zelandijo in še in še. Še zdaj imam kaj v načrtu. Tam se nisem igral s puncami:

1. ker sem imel že punco v Ljubljani (kolega iz faksa mi jo je poizkusil speljati na podel, hinavski način);
2. zaradi tveganja bolezni (aids je že uradno obstajal) in/ali kriminalnih nevarnosti (izgineš in te nikoli več ne najdejo).

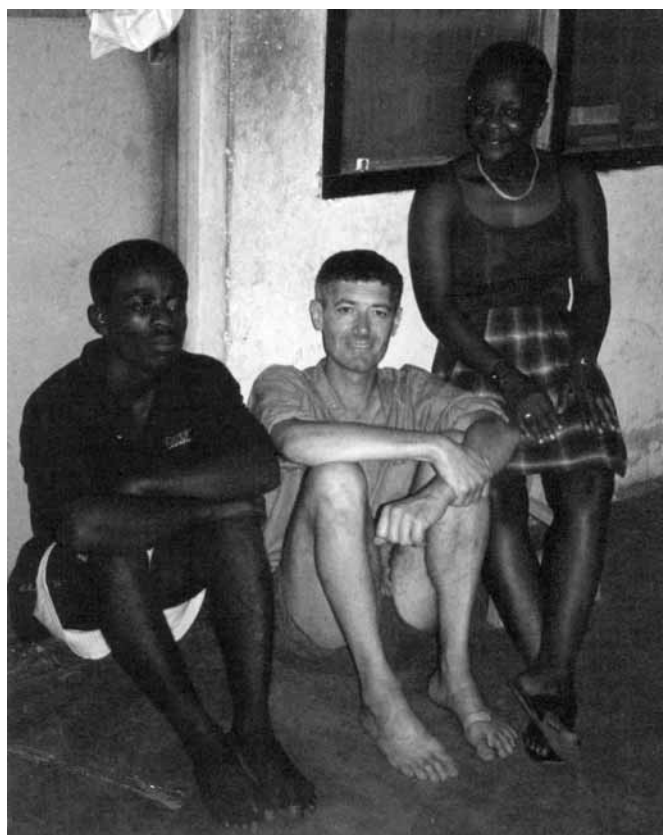


foto: osebni arhiv

Moj oče je bil le zdravnik, jaz pa pameten. Nisem pa spoznal le punc, tudi gejev je bilo cel kup. Na prvega sem naletel v hotelu Turist, kjer sem opravljal gimnazijsko prakso, pa kasneje na hrvaškem morju in nato v londonskem pubu, 2x po enega lovca na francoskih cestah v Cannesu in Nemca na jadranski magistrali. Pa ni bilo nikoli nič, kljub njihovim ohoho obljubam. Tako, nekako v tem stilu se je odvijalo moje življenje dolgo nazaj, zdaj pa si pojem tisto Balaševičevo pesem Imao sam strašnog petla ...

Arne

KAKO SEM OSVOBAJAL SLOVENIJO (SPOMINI BOJEVNIKA)

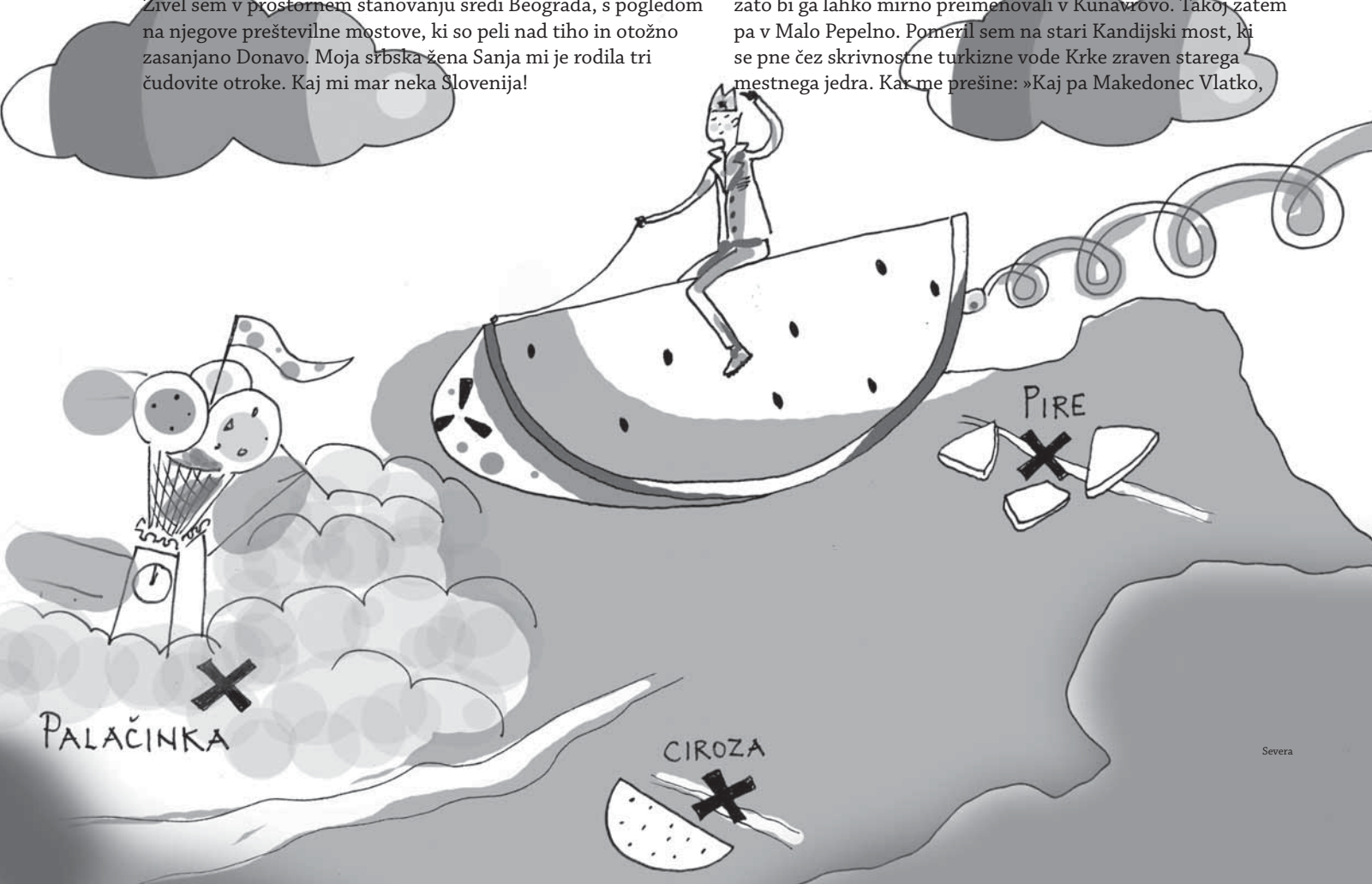
»Druže Kunaveru,« me je nagovoril stari dobri general Blagoje Adžić, »veliko smo vložili v tvojo izobrazbo in urjenje (govoril je srbsko, jaz pa prevajam, da bo bralec lažje razumel). Zdaj je napočil trenutek, ko boš lahko svojima dvema materama – jugoslovanski armadi in pa državi Jugoslaviji – izkazal svojo hvaležnost in vdanost.«

»Razumjem, druže generale!« sem se zadrhl.

Napeto sem prisluhnil svojemu nadrejenemu, čeprav sem nekako slutil, v katero smer bo šel najin »pogovor«. Bilo je na začetku meseca julija v letu Gospodovem 1991. Najbolj severna in najrazvitejša jugoslovanska republika (Slovenija) se je trdno odločila, da se odcepi od matične države Jugoslavije in gre naprej svojo pot. Čeprav sem po rodu Slovenec, me je kot enega najbolj perspektivnih vojaških pilotov, kar jih je premogla Jugoslovanska ljudska armada, kar malo uščipnilo pri srcu. Zdaj sva imela jaz in moje nadzvočno letalo MIG 21 enkratno priložnost, da naučiva Janeze in Micke discipline.

Od generala sem izvedel najstrožje varovano vojaško skrivnost – da je moje lovsko letalo predelano za odmetavanje atomskih bomb. To najmočnejše orožje na svetu je Jugoslovanska ljudska armada dobivala iz Severne Koreje preko Irana, izdelano pa je bilo na Kubi. Niti CIA ni imela pojma, po kakšni zaviti poti prihaja atomsko orožje v našo federacijo. Denar pa seveda v nasprotno smer. Atomske bombe so bile tipa »light«, kar pomeni, da so namesto 3,2 % plutonija vsebovale samo 1,6 % tega izjemno radioaktivnega elementa. A tudi to je dovolj, da se mesto, kakršno je Ljubljana, v hipu spremeni v palačinko brez marmelade, če uporabim pesniško prispodobo. Ko sem vzletel tistega 4. julija s tajne lokacije nekje v osrednji Srbiji, mi je bilo čisto vseeno za moje dolgočasno rodno mesto. Živel sem v prostornem stanovanju sredi Beograda, s pogledom na njegove prešteviline mostove, ki so peli nad tiho in otožno zasanjano Donavo. Moja srbska žena Sanja mi je rodila tri čudovite otroke. Kaj mi mar neka Slovenija!

Tako sem se brezskrbno in skorajda veselo približeval slovenski meji, na varni višini 20 kilometrov. Že kmalu zatem pa sem zagledal odseve sonca v prvih lužah sredi Ljubljanskega barja. Še nekaj sekund in naloga bo opravljena, ozemeljska celovitost Jugoslavije pa obvarovana – od Vardara pa do Triglava. Na lepem pa se zdrznem ob misli: »V Šiški Albanec Afrim izdeluje najboljše sladolede na svetu. Kako rad bi se še kdaj oglasil v njegovi slaščičarni in naročil čokolado in pistacijo!« Srce se mi je uprlo, nisem mogel upepeliti mojega Afrima skupaj s tristo tisoč kislih Janezov in Mick. Ostro sem obrnil krmilo v desno in krenil na severovzhod, proti Mariboru. »Hej, Štajerci, zdaj boste pa videli vraga! Za vse góle, ki ste jih zabili Olimpiji ...« Imel sem dovolj časa za načrtovanje podrobnosti. Atomsko bombo »light« bom odvrget na sredino Drave, z varne višine 18 kilometrov. Drava je široka, ne bom mogel zgrešiti, in tako bodo imeli »toti« Štajerci poleg radioaktivnega sevanja še poplavo. Bil sem že blizu Ruš (oziroma senca mojega letala na tleh), ko mi pride na misel: »Čakaj, na Lentu stoji lokal Bosanca Hasana!« Kar slinje so se mi pocedile ob misli na njegove sladke baklave. Nazadnje sem jih okušal pred petnajstimi leti. »Ne, ne bom naredil iz Maribora pire krompirja brez špinače!« Letalo sem zasukal proti jugu, v smeri Novega mesta. »Dolenjci so pijanci, lahko jim prihranim bolečo smrt zaradi ciroze jeter. Pa še Cigane bodo končno pustili pri miru ...« Spustil sem se na višino 12 km, ker je Novo mesto bolj majhno, da ne bi slučajno zgrešil. Na lepem je tik pod mano švignilo mimo letalo Boeing 747, nabasano s turisti, namenjenimi na otok Brač. Za njim sem kar tako izstrelil raketo zrak-zrak, vendar sem zgrešil ... No, pa se je pokazalo Novo mesto, ki se je nekoč imenovalo Rudolfovo. Zdaj je bila njegova usoda povsem v mojih rokah, zato bi ga lahko mirno preimenovali v Kunavovo. Takoj zatem pa v Malo Pepelno. Pomeril sem na stari Kandijski most, ki se pne čez skrivnostne turkizne vode Krke zraven starega mestnega jedra. Kar me prešine: »Kaj pa Makedonec Vlatko,



tisti, ki tukaj prodaja prečudovite lubenice? Puška-ta-ta-ta, Dolenjci, ne veste, kakšno srečo imate danes!«
Naenkrat začne na komandni plošči utripati rdeča lučka.
»Sranje! Goriva mi zmanjkujel!« Molim k svetemu Savi, da mi da idejo, kako naj se vrnem nazaj v osrednjo Srbijo. Potem se spomnim vojaškega letališča v Cerkljah ob Krki, še kar blizu Novega mesta. Tam lahko poskušam pristati. »Hvala ti, sveti Sava!« Letališče dobim na radijsko zvezo in sporočim: »Tukaj mlajši vodnik Kunaver, prebegnil sem na stran Teritorialne obrambe, skupaj z vojaškim letalom MIG 21. Nujno moram pristati.« Odgovori mi nek major, ki ima zelo pojoč glas: »Ureeeduuuu, Kuunaaaveeeer, saaaaamooo noobeeeniiiiihh piiiiiizdaaaariiiiiijj!«
Že čez nekaj minut sem srečno pristal na nekoliko prekratki vzletni stezi, zaviral še skozi polje koruze in se končno ustavil sredi sladkorne pese. Obkolilo me je kakih trideset do zob oboroženih teritorialcev, iz megafona pa je zapel moški glas: »Kuuunaaaaveeer, zdaaaaj paa roookeeee goooooor!« Ko so

bile formalnosti za mano (priznam, nobenemu od nas ni bilo prijetno, ampak varnost je le varnost), sem se smel stuširati in si nadeti uniformo TA. Potem so me povabili k preobloženi mizi, ki se je šibila od sadnih kup s sladoledom, cedecih se baklav in narezanih lubenic. »To je pa prava bomba!« sem vzkliknil, a že so mi podali kozarec s cvičkom in me s tem utišali.

In tako sem se pridružil osvoboditeljem slovenske države. V Ljubljani sem potem dobil manjše stanovanje s pogledom na Ljubljano (a žal brez mostov), čez nekaj mesecev so se pri meni nastanili še moja prelepa srbska žena Sanja in najini trije otroci (že čez enajst let so tudi oni dobili slovensko državljanstvo). Generalu Blagoju Adžiću sem poslal lepo razglednico, vendar mi ni nikoli odpisal. Atomske bombe so razstavili naši ugledni strokovnjaki za razminiranje. Pohvalili so se mi, da je bila ta naloga zanje res »lahka«.

Jurij Kunaver

025
KRALJI
ULICE

NEPRIČAKOVAN ODDIH NA SLOVENSKI OBALI

Julij v Novem mestu. Vsi na dopustu, vsi na morju, rajskih plažah, kjer koli že ... Skratka v Novem mestu ni žive duše. Vse mrtvo. S prijateljem pije pivo in razglablja, kaj bi počela. Ker sva brez denarja, se nama zdi, da dopust najverjetneje odpade. Vendar pa misli kljub temu bežijo na morje. Ne mine prav dolgo, ko se spogledava in soglasno odločiva, da greva tudi midva na morje. Kako? Seveda, na štop. Kako in kaj bo na morju, bova pa že videla. Pustila se bova presenetiti. Rečeno, storjeno. V eni uri sva že stala na križišču za Bršljin, kjer sva štopala v smeri Ljubljane. Imela sva kar srečo, saj sva kmalu dobila štop. Po prihodu v Ljubljano, ki je bila nekako na pol poti, sva si privoščila zaslužen pivo in se podala v smeri

Dolgega mosta, kjer sva štopala naprej proti Kopru. Tudi tu nama je bila sreča mila in v poznih popoldanskih urah sva prispela v Koper. Odločila sva se, da greva malo naokrog, najin končni cilj pa je bil Mladinski kulturni center, kjer se je ravno pripravljala koncert. Točno tam sva nekako zgubila sled drug za drugim in se našla šele naslednji dan. V bistvu pa je bilo za naju kot naročeno, da so imeli v Kopru ravno od nedavnega nov skvot (betonarno). Tam sem se spet srečal s prijateljem in še nekaterimi drugimi. Ker smo bili vsi brez denarja, se nam ni ravno dobro pisalo. Odpravili smo se torej pred Mercator in tam žicali. Uspelo nam je nabrati dovolj za nakup jedače in tudi pijače. Žicali smo vsak dan, ravno dovolj, da smo imeli nekaj malega za v

želodec in kaj za pognati po grlu. Kopali smo se, se sončili, skratka dopust je bil tak, kot se šika. Že res, da je bil menda glede pričakovanega razkošja, ki pritiče običajnim dopustnikom, bolj skromen, vendar nam ni po svoje nič manjkalo. S prijateljem sva na ta način preživela na morju cel mesec. Zavedel sem se, da tako dolgo nisem bil na morju še nikoli. Takrat sem se tudi naučil, da je treba na svet gledati optimistično, predvsem v smislu »kar bo, pa bo«. Ponavadi se vse dobro izteče. Če pobrskam po spominu, lahko mirne duše rečem, da je bil to najlepši dopust v mojem življenju.

Andrej Pugelj

VČASIH SMO GLEDALI POROČILA OB ENIH, POROČILA OB TREH, PETIH, SEDMIH.
DANES PA KRIZO OB ENIH, KRIZO OB TREH, KRIZO ...

MOJ PRVI STIK Z MORJEM

026
KRALJI
ULICE

Otroštvo in obvezno osnovno šolo sem preživel na Jesenicah. Pozimi sem spremljal hokej, poleti pa smo z družino hodili na morje. Prvi stik z morjem sem doživel, ko sem bil star 6 let, in ostal mi je v lepem spominu. Je bilo pa tako, da smo se z očetom, mamo ter mlajšim bratom odpravili proti Poreču. Po zaslugi očeta, ki je bil zaposlen kot avtomehanik, smo dobili v najem počitniško hišico le nekaj metrov od prelepe plaže. Seveda se mi ni niti sanjalo, da obstaja toliko vode na kupu. Videl sem že jezero na Bledu, morja pa še ne. Prav dobro se spomnim besed očeta, ki je izjavil: »A boš šel sam noter ali te vržem?« Seveda ni treba dvakrat ugibati, za katero možnost sem se odločil. Bil sem samo majhen fantič, ki se je seveda prestrašil in ubogal očeta. Vendar pa sem kljub temu prav počasi stopal v vodo, se prijel očeta za ramo in se prvič spustil v morje brez vsakršnih pripomočkov (kot so rokavčki, obroč ...). Občutek je bil fenomenalen, premagal sem strah in zaplaval z očetovo pomočjo. Ko sva plavala kar nekaj časa, sem vendarle zastokal, da sem utrujen in bi rad šel ven. V šali je odvrnil: »Stopi dol.« Seveda sem spet storil, kot je velel, in v momentu sem bil pod vodo. Oče me je takoj potegnil ven in že sem bil na varnem ob njegovi rami. Seveda sva se na račun omenjenega dogodka smejala še dolga leta. Z mojo družino smo še velikokrat obiskali te lepe plaže, ki me spominjajo na otroštvo. Velikokrat smo obiskali tudi prej omenjeno Blejsko jezero, kjer sem si okrepil še znanja pod vodo. Bil sem tudi nadobudni član potapljaškega društva, kjer sem se naučil osnovnih načinov potapljanja, tako da mi je sčasoma to postalo kar domače. Samostojno pa sem odšel na morje s prijatelji nekoliko kasneje; vkrcali smo se na vlak in odpotovali do Kopra, potem pa naprej do, s strani mladine verjetno najbolj oblegane destinacije, našega Portoroža. Bilo je nepozabno. Pa še to lahko povem, da sem s tem bil deležen tudi prvega



foto: Z. J. J. J.

samostojnega samostojnega stika z vodo in to brez očetove rame. Današnje srečanje z morjem pa sem podoživel s svojo partnerico, ki je na fotografiji poleg, saj spomin na morje obvezno vključuje tudi počitek. Midva veselo počivava skupaj z našim medvedkom. Kaj naj rečem drugega, kot da so moji spomini na morje res sladki in jih misliva obuditi tudi letos, saj nameravam s svojo družinico kreniti na našo obalo, kjer bom svojemu sinu predal vse svoje znanje, kar se poletnih spretnosti tiče. Seveda s tem mislim vse od prvega stika z vodo naprej, ob čemer upam, da ga bom vzpodbudil tudi, da bo nekoč sam s prijatelji izkusil še ostale sladkosti morja, na primer svobodo. Mogoče pa bomo še kaj poročali o naših poletnih morskimi dneh. Na koncu naj omenim le še to, da skušamo s temi zgodbami obuditi spomine iz preteklosti, ne bi pa ob tem omenjali današnjih časov, ko si marsikateri ne more privoščiti niti enega dneva na morju. Zato smo se v našem društvu odločili, da vsakega prvega septembra popeljemo vse uporabnike, ki si tega želijo, na morje.

Roman

PODPIRAM!

Prodajalec Franc je o sebi povedal:

»Star sem 54 let in moram za preživetje prodajati Kralje ulice. Pri tem delu spoznaš različne vrste ljudi. Eni so prijazni, eni pa se samo obrnejo stran. Časopis prodajam, ker je moj edini dohodek socialna pomoč, in ko plačam 150 EUR za najemnino sobe, da nisem na cesti, mi za življenje ostane bore malo. Z denarjem, ki ga dobim od prodaje, ne morem ravno obogateti, je pa dovolj, da si lahko občasno privoščim kak priboljšek.«

Kupec Slavko je o Francu in časopisu povedal:

»Časopis Kralje ulice ponavadi kupim v Ljubljani. Kupujem ga predvsem zaradi podpore. Veliko prodajalcev se ni znašlo v težki situaciji po svoji krivdi in pač nimajo druge izbire. So reveži, ki so se znašli v stiski, tja pa so jih pripeljali različni dogodki (ostali so denimo brez službe, vrgli so jih iz stanovanja in podobno). Naša država pa na žalost (z našim davkoplačevskim denarjem) skrbi samo za tajkune, za reveže pa ne.

Pripravila Špela Strelec



foto: Špela Strelec

OTROŠTVO IN MORJE

Ha, kako lepa misel bi morala biti misel na otroštvo. Zelo lepa, mar ne? No, sam bi sicer lahko zaključil drugače, saj sem imel težko otroštvo, ki sem ga preživel brez dveh najbolj pomembnih oseb, ki ju v otroštvu potrebuješ in to sta seveda mama in oče.

Vse pa ni bilo tako črno, kot se zdi na prvi pogled, imel sem namreč svojevrstno srečo, saj sem najbolj igrive dni življenja preživel pri teti in stari mami. Zagotovo so bili to najlepši dnevi mojega življenja, ko nimaš nobenih skrbi, ker vse postorijo drugi. Tvoja edina dolžnost je, da ubogaš in tako dobiš vse, kar si želiš. Ena od takih stvari je seveda morje. »Kaj pa je to?« te zanima kot vsakega otroka, saj si niti predstavljaš ne, da tako lepa in čudovita stvar sploh obstaja. Vsekakor ti da elan in energijo za življenje. Moje prvo srečanje z morjem je bilo v prvem razredu, ko smo šli v kolonijo in to v Pacug. Ni ga bilo junaka, ki ne bi bil vesel, da smo končno dočakali morje in seveda so nas razvrstili po skupinah in nas odpeljali v velike sobe, ki so bile vse pisane in polne risb, kot v risankah.

»Joj, tako torej izgleda morje?« sem si mislil in seveda sem ob tem občutil veliko začudenje ter tudi veselje. Končno se mi je izpolnila želja in sem lahko videl to, kar sem želel videti. Seveda je bilo treba najprej urediti sobo, sledil pa je tudi preizkus znanja plavanja. To je bil šele štos. Rad se namreč postavljam pred drugimi, tako da sem šel pogumno v vodo do kolen in naprej, potem pa glugluglu, obala vabi. Seveda sem se znašel v skupini neplavalcev, v kateri smo se najprej učili plavati na suhem, potem pa v vodi. Kako je bilo šele to dobro! Skoraj zabičal sem si, da ne grem več iz vode oziroma da me bodo morali iz nje dobesedno potegniti. In za povrh smo plavali za delfinčka, ki sem ga nameraval doma z veseljem pokazati, saj je bil dokaz, da sem se naučil plavati. Uspelo mi je dobiti srebrnega, bronastega in zlatega. Moj ponos nad podvigom je bil nepopisen. Na morju pozabiš na vse skrbi. Saj, kakšno veselje je za otroka skakanje po travi, mivki, brezskrbno igranje in spoznavanje novih prijateljev. Vsaj tako



foto: osebni arhiv

027
KRALJI
ULICE

veliko, da ostane živo v spominu še na stara leta, kot tudi morje. Komaj sem čakal, da se obrne leto in grem spet na morje. Tam sem srečal veliko prijateljev iz prejšnje kolonije in spoznal še veliko novih. Kaj vse nismo počeli skupaj. Se prevažali z barko, si ogledali Akvarij, skupaj plesali in se veselili. Kaj naj rečem drugega, kot da se v morje enostavno zaljubiš in ga tudi v starejših letih redno obiskuješ ali pa živiš z njim.

Vili Volaj

SPOMIN NA POLETJE

S srčno širino sem se predala poletnemu navdihu. Navdihu toplega morja, škrlatov, vsega mojega bitja v poletu oceana, brezmejne ljubezni. Vedela sem, tam bivam. Vsa moja bit pripada svobodi. Svoboda navdiha, širine, vetrov, ki živi kot ptica svetlobe na oceanu ljubezni, otroške igrivosti. Vdihovala sem. Začutila sem življenjsko moč za nov polet nad oceanom svobode. Z igrivostjo sončnih žarkov sem se podala naprej. Bila sem v topli praznini. Želim si poleteti višje, nad žarki svetlobe, v objemu hitrosti, in bivati v iskanju brezmejne ljubezni. Kje je obstanek? Sem ptica v širini brez začetka in konca. Med letom se poigram s hitrostjo. Čutim svobodo kril in vem, da sem nekdo, ki živi na širini oceana ljubega miru. Miru brez konca. Berem knjigo modrosti bivanja. Plešem. Igram se z iskrico življenja, ki je del mene. Uživam lepoto, ki je vsenaokoli, in pri tem se zavem, in že iščem moč za obstanek. Kmalu se spustim na mehka tla pod

borovci. Vračam se v svoj dom svežine. Umirjam se. Nad mano se širi brezmejno nebo, posuto z zvezdami. Odpravim se k počitku, z mislijo na poletje.

Iva Tisa



Serena

ODSOTNO PRISOTEN

Deževni aprilski dnevi so le še košček pozabljenih dni v naših življenjih, ali vsaj tistih letošnjega leta. Toda raje se spominjamo poletnih dni, ki jih vsi ohranjamo v lepem spominu. Pomislil sem, da bi lahko dodal svoj prispevek in oplemenitil avgustovsko številko Kraljev s svojimi spomini na počitniške dni. Najprej pa naj povem kaj o sebi. Rojen sem v sedemdesetih letih v znani zahodni metropoli, staršem delavskega razreda, ki sta se v želji po boljšem življenju odpravila izven meja naše države. Po nekem obdobju, ko se jima je zazdelo, da imata dovolj, sta se vrnila v Ljubljano. Takrat sem bil še otrok in sem, preden smo se vrnili, dobil še brata. Zaživeli smo v Ljubljani, ki jo resnično obožujem in vse je bilo v okvirih civiliziranega še kar nekaj časa, dokler seveda nisem bil dovolj star, da sem spoznal, da pravzaprav živim v disfunkcionalni družini. No, na poletne počitnice me res vežejo najbolj rani otroški spomini, saj sem z družino hodil na morje, odkar pomnim. V tistih časih so bile na razpolago razne počitniške variante, ki jih je omogočala že zaposlitev sama po sebi in tako smo vsako leto pristali na drugi plaži. Spominjam se brezskrbnih dni, ko nam ni bilo treba preračunavati, koliko bo ostalo, ko plačamo vse račune in ali si lahko privoščimo toliko, da mi starša kupita majhen gumijast čolniček. Teh skrbi v tistih časih pač ni bilo. Oče me je učil plavati, z bratom pa sva se tunkala in potapljala, skratka vladala je mala komunistična idila. Počitnice skratka nikoli niso izostale in vedno sem se jih veselil. Seveda pa ni danes nič drugače. Ko so se otroška leta prevesila v najstniška, sem se počutil dovolj zrel, da si sam začrtam scenarij poletnih dni. Prvič so me starši pustili samega na morje, ko sem imel 17 let (je bila to napaka?) in te počitnice sem si zapomnil predvsem kot poletje, ki me je zaznamovalo za vsaj še naslednje desetletje. Takrat sem prvič prišel v stik s snovjo, ki mi je skoraj uničila življenje. S prijatelji smo šli v Portorož, in sicer na Portoroško noč. Pred odhodom sem mesec dni delal v neki tovarni, da sem si zagotovil sredstva za žur, kar je bil edini namen tedanjega počitniškega dela. Na morje smo se odpeljali s starim, neregistriranim Wartburgom, ki mu zavore skorajda niso delale. V bistvu ni nobena stvar preveč dobro funkcionirala, vendar se je premikal in to je bilo za nas dovolj, ko smo noreli brez pomislekov. To so stvari, ki jih dandanes ne bi niti slučajno ponovil, pa saj so že mandatne kazni prevelika ovira. Prispeli smo torej v Portorož in si začeli iskati prenočišče. Čeprav smo imeli dovolj denarja, smo si postlali kar v parku poleg glavne avtobusne postaje. Iz starega hotela ob parku, ki je bil prepuščen svoji usodi, smo si prinesli žimnice in spalne vreče kraljevsko razgrnili po le-teh. Seveda so

bila glavna tema naših načrtov dekleta. Pili smo in kadili travo ter se kopali in osvajali punce. Spominjam se dne, ko smo brezdelno postopali po Piranu in iskali kaj pametnega za početi. Odšli smo na pivo v legendarnega Surfa in nek frajer nam je ponudil heroin. »Valjda, pa to je super,« smo rekli. Že tako ali tako smo bili pravi mali hipiji, polni droge, ki smo jo privlekli s seboj, toda v tistem trenutku še nisem vedel, da je heroin poguba. Da je v bistvu droga, ki ti odvzame dostojanstvo in te kontrolira točno tako, kot je to včasih počel Gestapo. Ne moreš ji ubežati, ko enkrat zapolni vsak del tvojega bitja, ko te prevzame prelepa mirnost, kot bi bil z Bogom. VENDAR NISI!!! On je edino, kar rabite, da bi postali možje in žene, kakršni ste lahko in kakršni bi lahko bili. O. K., vrnimo se nazaj v Piran. Kupili smo si en gram in si ga razdelili na štiri dele ter ga prvič v življenju vsega posnifali. Risanka! Ko smo sedeli v nekem lokalu in pili, kdo bi vedel kaj, smo bili tako zadeti, da si je moj kolega v oči tiščal koščke vžigalic, kakor v Tom & Jerryju, saj jih ni mogel odpreti. Drugi je »kao« na skrivaj bruhal pod mizo, ki jo je prekrival prt, tretji je popil toliko mineralne vode, da je natakak vprašal, če rabi rešilca, jaz pa sem vse to opazoval kot v nekakšnem animiranem filmčku. Pred leti horse ni bil samo barva, kakor je danes. Heroin je bil Heroin! Brezpredmetno je izgubljal besede o tem, kako smo se ga vsi po vrsti navlekli in kako nam je požrl dobršen del naših življenj. Raje se spomnim dogodka, ko je popoldanska vročina že pojenjala in smo veselo ležali v svojih kraljevskih posteljah in halucinirali na tripu (LSD) in so se od nekod pojavile punce. S tem mislim na prave punce, takšne filmske, ki ti rečejo: »Joj, kok si luštkan, se lahko malo uležem zraven tebe?« Meni na tripu ni bilo nič jasno, vendar sem jo, kot pravi kavalir, povabil v svojo spalno vrečo in tisto noč mi je odprla seksualne dimenzije vesoljskih bojnih tehnologij, ki sva jih še dolga leta kasneje prakticirala (kot ljubimca seveda). Š., lepo te pozdravljam, če to bereš. Tudi njene prijateljice niso nič zaostajale, takšnega scenarija si ni moč izmisliti, to je treba doživeti. Živela ženska telesa in njihove odkrite besede: »Hočeš fukat?« Seveda! Moji pravi prijatelji so morali zjutraj seveda pogruntati nekakšno potegavščino in so mi, medtem ko sem med spanjem ležal nag na spalni vreči z mojo vesoljsko frajlo, med nožne prste namestili vžigalice in jih prižgali, da sem, ko so dogorele, skakal od bolečin, moja svetlobna sablja pa je opletala in mnogo ljudi se je na ta račun dobro zabavalo. Če povzamem; moje prve počitnice brez nadzora so bile zame v toliki meri pogubne kakor tudi nepozabne. Takrat je mesto znalo oživeti drugače kot danes. Danes so osnova vsega plastične besede in dejanja v smislu, kdo je bolj lep in kdo bolje oblečen. Ljudje se več ne čutijo zares, in to me močno žalosti. Zato odpeljite svojo drago tja, kjer je doma sladkost, namesto na nek »fensi dogodek«, kjer se bosta pretvarjala, da sta s prijatelji. Že samo piknik je zadosti. Bodite ljubeznivi drug do drugega in vse vam bo samo od sebe prišlo nasproti. Upam, da mi je namenjena takšna pot. Da se namreč zbujam ob svoji dragi in najinem naraščaju. Kakor koli – vsak ima svojo pot, svojo temo in svojo svetlobo, ki jo mora srečati v tem življenju. Ene stane več, druge manj, toda vsi moramo plačati svoje dolgove. Na počitnice pa le pojdite, kdo ve, kaj vas čaka tam zunaj, v tuji galaksiji.

Križar



foto: osebni arhiv

OGLASNA DESKA

Če potrebujete zanesljivo osebo za osebno asistenco na domu, se lahko javite na društvo Kralji ulice. Imam delovne izkušnje s tetraplegiki in osebami s poškodbami glave. Sem zanesljiv in imam občutek za ljudi s posebnimi potrebami. Reference lahko preverite na društvu Kralji ulice na telefon 059 022 503, ali osebno govorite z osebami, za katere sem skrbel dnevno. Pomagam tudi pri hišnih opravilih, urejanju okolice in marsičem, tudi pri administraciji. Sem pošten in odgovoren. Žan 030 236 045

Pripravljena sem ponuditi pomoč osebam na domu. Stara sem 65 let in prejemam samo socialno denarno pomoč, s katero pa zelo težko preživim. Sem vesna in poštena. Proti skromnemu protiplačilu bi bila pripravljena pomagati pri gospodinjstkih opravilih (kuhanje, pospravljanje, čiščenje ipd.). Pošteni ljudje, prosim pomagajte in me pokličite na 040 901 813, Marija

Ali mi lahko kdo podari podpultni hladilnik? Potrebujem ga čim prej.
Dule 070 898 007

Iščem pritično stanovanje v okolici Ljubljane, zaželen je atrij. Stanovanje je lahko v hiši ali bloku, najemnina naj znaša do 150 € + stroški.
Dule 070 898 007

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsako sredo od 14h–16h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

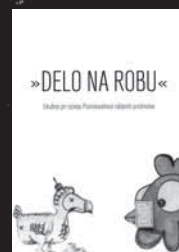
V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Za sprostitev in pogostitev, piknik, plaža in zabava - najrazličnejši pripomočki in okraski ter prijazni prodajalci vas pričakujejo v Posredovalnici rabljenih predmetov na Poljanski cesti 14.



Izdali smo publikacijo
Delo na robu:

Izkušnje pri razvoju posredovalnice rabljenih predmetov, kjer si lahko preberete kako se je razvijal projekt, kaj smo spoznavali na poti ter na kakšen način se posredovalnica umešča v polje socialne ekonomije v Sloveniji. Publikacija je brezplačno na voljo v posredovalnici na Poljanski 14.



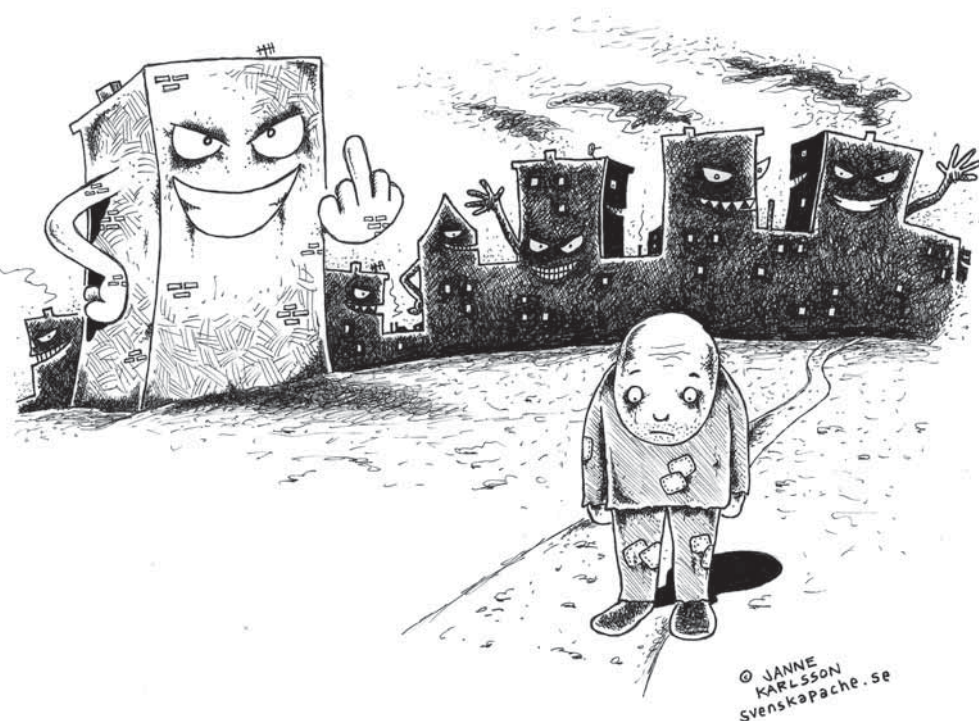
029
KRALJI
ULICE

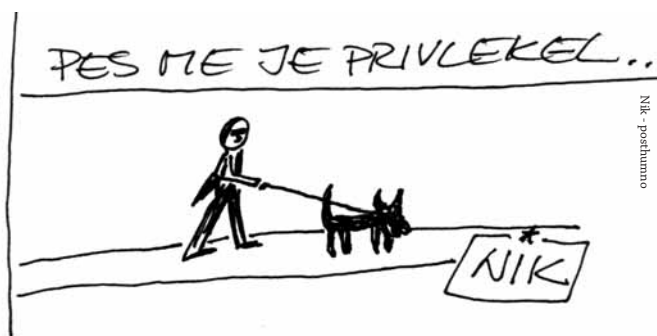


SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

21. 6. > > Dragi Kralji ulice, vi ste vsi legende! Vaše anekdote iz prodaje me vedno spravijo v dobro voljo, ker vidim, da so tudi v teh bednih časih še dobri in nesebični ljudje! Ker razumem filozofijo Kraljev, sem že veliko ljudem popravila mnenje o vas, vsi mislijo, da ste, se opravičujem izrazu, navadni pijanci, v bistvu pa ste polno zaposleni ljudje in vaša služba je ena redkih, ki se dotakne ljudi in ki jim da upanje, saj so vaši članki top shit! :-)) Le tako naprej!





Nik - posthumno

030
KRALJI
ULICE

MAGIČNI LIK

Pripravila:
Tereza Kunstelj

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Vodoravno in navpično:

- (1) Bivši francoski dirkač formule 1 Alain,
- (2) francoski kipar Auguste (1840-1917, dela: Mislec, Poljub..),
- (3) ukrajinsko črnomoško pristanišče, tudi vojna operacija (z enim s-om več),
- (4) vrsta agave in njena listna vlakna,
- (5) naton.

2		9	6			7		
	4	5		8	1			3
	1	2	9					
6			5		7			9
					6	8	2	
4			8	1		3	5	
		8			3	9		2

ŠALE

Janezek je imel izpit iz logike. Učitelj mu zastavi vprašanje:
»Sine, povej mi, koliko žarnic je v tej sobi. Janezek vidi eno luč, zato odgovori: »Ena.«
»Napačno, dve sta.« »Kako, jaz vidim samo eno?«
Profesor: »Drugo imam jaz v žepu. Vidiva se naslednjič.«
Čez 14 dni pride Janezek ponovno na izpit. Pade isto vprašanje. Janezek odgovori: »V sobi sta dve žarnici.« Profesor: »Ne, ena, kajti jaz nimam v žepu nobene.« Janezek: »Zato jo imam pa jaz.«

Zmajček

RAZMNOŽEVANJE VOLOV
»Kakšna je razlika med bikom in volom?« zanima Špelco. Dedek ji odgovori: »Bik je lahko oče, vol pa je lahko le stric.« »Kako se pa potem razmnožujejo voli?« je radovedna Špelca.
»Na volitvah!«

Terezija Kunstelj

RECEPT ZA VITKO LINIJO MOŠKIH

Janez se vsak večer pozno vrne domov in najprej pogleda, če je v hladilniku kaj dobrega za pod zob. Ker ne najde nič primerne, gre takoj v spalnico k svoji lepi Urški. Andrej se ravno tako ob večerih pozno vrača domov in gre najprej v spalnico, ker pa tam ne najde nič pametnega, se vrne v kuhinjo in vsak večer dodobra izprazni hladilnik.

Helena Koren

AFORIZEM

Kapital vas drka v glavo – to zapišite v ustavo!

Jurij Kunaver

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Franciča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Branka Botič, Marta Kenda in Martin Kušter iz Ljubljane ter Desanka Rosandič iz Kopra.



N-
X

VILI IN ALEŠ

Živali nas povezujejo.
Mar ne bi bilo lepo,
ko bi bili tudi ljudje
med sabo tako povezani?

